

NÁMĚTĚ

podzim 2021

Haré Krišna

Léto se Sangítou

Mají rostliny inteligenci?

Nejkrásnější Bhagavad gítá

Padajátra NAVŽDY!

Obsah

SERIÁL

- 4 „What is the Difficulty?“
- Šruta Kírti dás

CITÁTY

- 7 Náboženská činnost pro
Kali jugu
- Šríla Prabhupáda

SEMINÁŘ

- 9 Mádhurja Kádambiní 5
- Bhakti Purušóttama
Svámi

ESEJ

- 12 Mají rostliny inteligenci?
- Džajgurudév dás

PŘEDNÁŠKA

- 14 Den odchodu Šríly
Bhaktisiddhánty Sarasvatího
Gósvámího
- Bhaktivaibhava Svámí

SANKÍRTAN

- 17 Letíme do duchovního
světa
- Kadamba Kánana Svámí

VZDĚLÁVÁNÍ

- 18 Začínáme se společnou
domácí výukou 26
- Aruddhá déví dásí

FESTIVAL

- 22 Tak se to zase stalo!
- Rádhiká déví dásí

SANKÍRTAN

- 24 Oddaná služba
- Vaišéšika dás

SANKÍRTAN

- 26 Léto se Sangitou
- Ačjuta Gótra dás

DĚTEM

- 29 Ať žijou nejlepší prázdniny
s Krišnou!
- Jóga Májá déví dásí

HISTORIE

- 31 Pátrání po historii chrámu
Ranganátha
- Druta Karma dás

FESTIVAL

- 33 TrutnOFF BrnON podruhé
- Punja Pálaka dás

KNIŽNÍ NOVINKA

- 35 Nejnovější a nejkrásnější
Bhagavad gítá
- bhakta Dominik
Formánek

FESTIVAL

- 36 Padajátra
- Lóka Sáranga dás

FESTIVAL

- 39 Odkrývání Krišnova plánu
na Padajátre 2021
- Nrisinha Čaitanja dás

VZPOMÍNKA

- 42 Jak se nám to podařilo
- Hémalatá Thákurání
déví dásí

RECEPT

- 44 Pomazánka z chia
semínek à la kaviár
- bhaktin Páliní Klimkina

Zakladatel-áčárja Šrí Šrímad A. Č.
Bhaktivédánta Svámí Prabhupáda
Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny

Vydavatel

CENTRUM PRO VÉDSKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindashop.cz
www.govinda.cz

REDAKTORKA: Džalángi déví dásí
736 245 446, jalangi@email.cz
SAZBA: Madhu Pandit dás
KOREKTURY: Hémalatá Thákurání déví dásí
PŘEDPLATNÉ: Íšání déví dásí
774 919 977, namahatta@seznam.cz

SPOLUPRACOVALI:

BHAKTIN BHAKTI LATÁ, BHAKTIN BHAKTI MAJÍ,
BHAKTA BOB VARGA, ČUŇAS, DAJÁPARA DÁS,
BHAKTIN DORIS DRIENOVÁ, DŽAJ KÉŠAVA DÁS,
BHAKTA GADÁI, BHAKTA GHANAŠJAM, BHAKTIN
JAMUNÁ, BHAKTA KÁJA, KASTURÍ MANDŽARÍ DÉVÍ
DÁSÍ, KAVITÁ DÉVÍ DÁSÍ, KRÍŠNA DÁS KAVIRADŽ
GÓSVÁMÍ, BHAKTA MATY, NARÁKRITI DÁS, NITJA
LÍLÁ DÉVÍ DÁSÍ, BHAKTA OLDŘICH JANOTA, BHAKTA
OLEG VINOKUROV-DYOMIN, BHAKTA OLLSON,
PÁDA PAŇKADŽA DÁS, PADMANÁBHA DÁS,
PRÁNANÁTHA HARI DÁS, PUNJA PÁLAKA DÁS,
RÁDHIKÁ RAMANA DÁS, RÁSABIHÁRÍ DÉVÍ DÁSÍ,
RÚPÁNUGA DÁS, BHAKTA SUDÁMÁ, SÚRJA NARÁJAN
DÁS, TUNGAVIDJÁ DÉVÍ DÁSÍ, VIŠNUDŽAN DÁS

V časopise jsou použity obrazové
podklady z BBT
Čtvrtletník NÁMA HATTA, 25. ročník, č. 4
Vydáno na podzim 2021
Registrační číslo MK ČR E 16036

Príspevky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu vydavatele
nebo na účet časopisu:
2401331184 / 2010

Kde nás najdete

Centrum pro védská studia,
Lužce 48, Karlštejn, 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009
www.harekrsna-luzce.cz

Farma Krišnúv dvůr,
Městečko u Benešova č. 1,
Postupice, 257 01
tel. 603 700 512
www.krisnuvdvur.cz

**Hare Krišna centrum
Harinám Mandir,**
Zenklova 107, Praha 8, 180 00
tel. 603 205 991
facebook.com/harinama.mandir

**Kazatelské centrum
Prabhupád bhavan,**
Durdákova 34, Brno sever, 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474
www.bhavan.cz

Náma Hatta centrum Čakra,
Lutořín 7, Kostelec na Hané,
798 41
tel. 731 154 233

Kazatelské centrum Hari-dhám,
tel. 603 958 447
www.haridham.cz

Farma Nava Gókula,
Skavsko 518, Morkovice-Slížany
tel. 605 732 154
www.gokula.cz

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1
tel. 605 700 872
www.govindarestaurace.cz

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8
tel. 284 823 805
www.govinda-vegclub.cz

Balaráma, Orlická 9, Praha 3
tel. 222 947 365
www.balarama.cz

Góvinda, Husova 464, Benešov
tel: 731 761 831
www.govindabene.cz

Hare Krišna,

ještě nikdy jsem na žádné číslo Náma Hatty nedostala tolik kladných reakcí jako na to minulé. Asi nejvíc mě dojala ta od bhaktin Markéty: „Děkuji ti za naději v podobě Náma Hatty.“ Bylo toho ale mnohem, mnohem víc. Ano, pokaždé, když doděláme s Madhupanditem prabhueu nové vydání časopisu, mám pocit, že právě tohle je naše „úplně nejvíc nejlepší na celém světě“. Ale nikdy předtím nepršely pochvaly jako tentokrát. Když jsem přemýšlela nad tím, co mi tím chce asi Krišna říct, napadlo mě, že ty pochvaly mám prostě předat dál. Těm, kterým doopravdy patří.

Inteligentnímu a kreativnímu sazeči a grafikovi Madhupanditovi prabhuevi, kterého jsem „zdédila“ po předchozí šéfredaktorce Náma Hatty Divja Kišóri déví dási a který dává časopisu tvář i řád. A i když jsem si ho na tuto službu nevybrala, nemohla bych to udělat líp. Vzorné a neomylné korektorce Hémalatě Thákurání, která se snaží najít všechny chyby dřív, než je v tištěné podobě najdou čtenáři. Překladatelské dvojici Punjovi Pálakovi prabhuevi a bhaktovi Oldřichovi Janotovi, kteří po mnoha letech dokončují překlad překrásné knížky Šruta Kírthiho dáse V čem je potíž, a zrovna vymýšlejí, co budou překládat dál.

A další překladatelské dvojici - bhaktin Doris, která dodává velice oblíbený seriál o domácím vzdělávání Krišnových dětí, a bhaktovi Bobovi, který vždy přeloží vše, co je potřeba. Stejně tak bhaktovi Honzovi, který k tomu všemu ještě dokáže vychytávat záludná úskalí sanskritu. Džajgurudévi prabhuevi, který svými eseji dodává obsahu filozofickou hloubku, Kasturí Maňdžari s jejím lehkým perem i tužkou, a talentovaným autorům Nrisinhovi Čaitanji prabhuevi, Lókoví Sárangovi prabhuevi, Rádhice Sundari déví dási a mnohým dalším, díky nimž je časopis pestrý a má široký přesah.

Nesmím zapomenout na Rásabihári déví dási, která mi pomáhá neztratit

se v obsahu ani filozofii, a když je potřeba, zkoriguje mou mysl i jazyk, i Narákriti prabhuevi, který časopis zaštiťuje. A především na moji nejdůležitější pomocnici s distribucí - dokonale organizovanou a pečlivou lšání déví dási, díky které výsledek práce všech, kdo se na časopisu podílí, skončí u svých čtenářů.

Těm samozřejmě také patří obrovské díky, protože jsou to zejména jejich ohlasy a reakce, které dávají našemu týmu inspiraci. A rovněž oddaným z Dámódary, ze Salve natura a Kušovi prabhuevi, bhaktovi Honzovi a bhaktovi Tondovi, kteří časopis dlouhodobě podporují i finančně.

Ovšem největší podíl na tom, že se vůbec můžu na této službě podílet, mají můj duchovní učitel Bhaktivai bhava Svámí a Šrila Prabhupáda. Jenom jejich milostí přece němý může mluvit a chromý zdolat hory.

Proto bych chtěla všem, které jsem právě vyjmenovala, ale i těm, které mám jenom v srdci, ale oni vědí, že já vím, že i oni pro Náma Hattu udělali kus pořádné práce, co nejupřímněji poděkovat za to, že můžeme všichni společně sloužit Krišnovi způsobem, který má zcela jistě smysl. Vy všichni prosím přijměte moje pokorné poklony!

Vaše služebnice
Džalangi déví dási

„Už jedny hodinky mám“

24. května 1975, Lautoka, Fidži

Šrīla Prabhupáda strávil něco přes dva týdny v Austrálii a poté odcestoval na tři dny na Fidži. Jel tam poprvé, nicméně kazatelská činnost tam probíhala již od roku 1970. Šrīla Prabhupáda věděl, že na Fidži přijmou vědomí Krišny velmi rychle, protože velkou část populace tvořili Indové.

V té době nicméně žádný chrám na Fidži ještě nebyl a Prabhupádova návštěva měla napomoci k jeho založení. Během svého pobytu si Prabhupáda udělal čas na návštěvu firmy jednoho z místních Indů. Bylo to klenotnictví. Paramahansa a já jsme Prabhupádu doprovázeli.

Od té doby, kdy jsem se v roce 1971 připojil ke hnutí, žili oddaní vždy skromně a soběstačně. Nikdy jsme nejedli nic, co by nebylo připraveno v chrámu, a nikdy jsme nenosili „karmí šaty“, běžné oblečení neoddaných. Všude jsme chodili s tilakem, v dhótí a s oholenými hlavami. Teprve když se začaly distribuovat knihy, začali oddaní nosit košile a kalhoty, avšak jen po tu dobu, kdy knihy prodávali.

V roce 1972 většina mužů v ISKCONu nosila dhótí, což nebylo nic jiného než kus látky odštířené z role bavlněného plátna. Pravá indická kurta byla vzácností. Kolem roku 1975 se mezi některými oddanými začala šířit záliba ve špercích. Zvláště populární byly hodinky nápadného vzhledu, které si oblíbila malá, nicméně stále narůstající skupina západních oddaných. Ani Paramahansa a já jsme nezůstali vůči této slabůstce imunní. Hodinky na zápěstí byly vhodným doplňkem k hezkému dhótí a куртě, které si oddaní v té době už mohli z Indie opatřit. Oblíbené byly náramkové hodinky Seiko, ale naprostou špičkou byly hodinky Rolex. Ty si ovšem téměř nikdo nemohl dovolit.

Žáci Šrīly Prabhupády mu někdy při svých návštěvách nosili dary, občas i hodinky. Když se mu líbily, tak si je ponechal a staré hodinky daroval některému z žáků jako prasádam. Představa, že i my budeme mít hezké hodinky, se nám s Paramahansou zamlouvala. Neměli jsme sice žádné peníze na jejich zakoupení, ale zato jsme měli jednoduchý plán. Až se nás někdo zeptá, zda Šrīla Prabhupáda něco nepotřebuje, řekneme, že by se mu hodily nové hodinky. Domnívali jsme se, že

Šrīla Prabhupáda vždy projevoval vznešené vlastnosti

je celkem reálná šance, že jeden z nás pak dostane hodinky staré.

A teď byl Šrīla Prabhupáda v klenotnictví, které vedl a provozoval zámožný Ind. Byl to příznivec ISKCONu a byl šťastný, že Prabhupáda přišel a tím poželal jeho obchod. Šrīla Prabhupáda vlídně čekal v obchodě, než se za skleněnými pulty se zářícím zlatem v nejrůznějších podobách zjevil dotyčný obchodník. Paramahansa a já jsme stáli stranou a přihlíželi.

Šrīla Prabhupáda přistoupil k pultu, za nímž obchodník stál, a řekl mu, že má velmi hezký obchod. Pult mezi nimi byl plný hodinek. Hodinek Rolex! Po chvíli Šrīla Prabhupáda naznačil, že se chystá odejít. Muž řekl: „Prabhupádo, dovolte, abych vám, než odejdete, daroval něco z mého obchodu. Mohl bych vám prosím dát jedny z těchto hodinek?“ Šrīla Prabhupáda se usmál a řekl: „Ne, děkuji.“

Paramahansa a já jsme po sobě pokukovali, zatímco konverzace pokračovala. Muž opět řekl: „Prabhupádo, vezměte si prosím jedny z těchto hodinek. Přál bych si, abyste takové měl.“

Šrīla Prabhupáda se znovu usmál a odmítl. Muž ho požádal potřetí: „Prosím, Prabhupádo, vezměte si jedny z těchto hodinek.“

Šrīla Prabhupáda se usmál, ukázal mu svoji ruku a řekl: „Ne, děkuji. Jedny hodinky už mám a fungují velmi dobře.“

Paramahansa a já jsme stáli jako přibití. Taková příležitost! A Šrīla Prabhupáda ji nonšalantně odmítl! Některé z těchto hodinek tehdy stály přes 10 000 dolarů!

Šríla Prabhupáda vždy projevoval vznešené vlastnosti. Choval Krišnu ve svém srdci. Neměl žádný důvod, aby potřeboval ještě něco jiného.

Obchodník poděkoval Prabhupádovi za návštěvu a dovezl nás zpátky do naší rezidence. Chvíli jsme s Paramahansou lamentovali nad naší zmařenou příležitostí získat hodinky, a pak jsme se vrátili k naší službě.

Šrílo Prabhupádo, děkuji vám, že jste mi byl vždy dokonalým příkladem. Víím, že jste vždy viděl mé slabé stránky. Umožňoval jste mi je nahlédnout a ukazoval jste mi, jak se jich zbavit. Přesvědčil jsem se o tom mnohokrát. Uděloval jste mi ponaučení tak, abych nikdy nevnímal, že jsou zaměřená na moji osobu. To byla další podoba vašeho soucitu a milosrdenství. Jednal jste se svými žáky způsobem vylučujícím jakékoliv urážky. Vybízeli jste k uvažování. Nikdy to nebylo „Dělej tohle nebo tamto!“

V roce 1971 jste poslal dopis Upéndrovi. Upéndra se svojí ženou pomáhali osobně zakládat hnutí pro vědomí Krišny na Fidži. V dopise jste mu napsal: „Ano, když se někdo dopustí vážného přestupku vůči duchovnímu učiteli, jeho pokrok v oddané službě se zastaví. Pokud víím, ty ses žádného přestupku nedopustil. Vykonáváš věrně moje pokyny na velmi vzdáleném místě. Máš proto mé požehnání a požehnání Pána Čaitanji. Jinak než takto nesmyslej. Ani i když si sám myslíš, že jsi něco nepříznivého spáchal, není to nic horšího než kopání malého dítěte, které rodiče přijímají s potěšením. Takže si s tím nedělej starosti. Krišna ti poskytne veškerou ochranu. Velmi mě těší, že jsi na můj pokyn odjel na vzdálené místo a věrně sloužíš mému záměru. Děkuji ti za tvoje úsilí.“

Upéndra měl to velké štěstí, že pak ještě jednou osobně sloužil Šrílovi Prabhupádovi ve Vrindávanu v jeho posledních měsících s námi v roce 1977.

Šrílo Prabhupádo, zachraňoval jste celý svět a zároveň i všechny vaše následovníky. Na Fidži se společnost oddaných až do vašeho příjezdu na Fidži v roce 1975 rozvíjela velice pomalu. Poté, co se vaše lotosové nohy dotkly tamní půdy, věci se daly rychle do pohybu. Cestoval jste do mnoha malých i velkých měst, kterým jste dotekem vašich nohou udílel požehnání. Díky tomu se hnutí pro vědomí Krišny rozšířilo po celém světě.

Opustil jsem službu u vás v roce 1975. Od té doby jsem na otázku, co bych si přál k narozeninám, vždy odpovídal „hodinky Rolex“. Tohoto přání jsem se zbavil, jednou provždy, až v roce 2001. Trvalo mi to dlouho. Následujícího roku mi můj syn Átmáráma hodinky Rolex daroval. I smích je jednou z vaišnavských činností.

Choval Krišnu ve svém srdci.
Nepotřeboval nic jiného

„Běž do kuchyně a přines trochu těsta na čapátí“

25. května 1975, ISKCON
Honolulu, Havaj

V Novém Navadvípu nebyla nouze o neobvyklé příhody. Když jsme tam přijeli poprvé, Šríla Prabhupáda šel do koupelny ve svém příbytku, ale toaleta nefungovala. Jašódálál, oddaný, který se vyznal v instalatérství, přišel a opravil to. Vysvětlil Pra-

bhupádovi, že toaleta přestala splachovat, protože se nějakou dobu nepoužívala.

„A teď už funguje?“ zeptal se Šríla Prabhupáda.

„Jistě, Prabhupádo. Funguje dobře,“ odpověděl Jašódálál.

Šríla Prabhupáda nevypadal příliš přesvědčeně.

„A jak víš, že funguje?“ zeptal se.

„Spláchl jsem a voda odtekla,“ odpověděl Jašódálál.

Prabhupádu to neuspokojilo. „Běž do kuchyně a přines trochu těsta na čapátí,“ vyzval ho. „Udělej z něj pár

kuliček a hod' je do toalety. Pokud po spláchnutí zmizí, budeme vědět jistě, že toaleta funguje."

Mladý brahmačáří vykonal Prabhupádovy instrukce, a všichni jsme byli šťastni, když jsme slyšeli, že všechno funguje, jak má.

Šrílo Prabhupádo, ve vaší přítomnosti se člověk nikdy nenudil. Poučil jste mě, že člověk se nemá spoléhat na tvrzení ostatních. Často jste říkal: „Kvalita pudingu se pozná, když ho ochutnáme.“ Modlím se, abych vám jednoho dne mohl prokázat nějakou užitečnou službu.

„Takže kdo se narodí v tomto Vrindávanu...“

10. června 1975, ISKCON
Honolulu, Havaj

Během pobytu v Novém Navadvípu se Šríla Prabhupáda zmínil o narození v Indii. Mé duchovní bratry i mě samotného to zajímalo, a tak jsem se na to Prabhupády jednou zeptal na ranní procházce.

„Šrílo Prabhupádo,“ řekl jsem, „když se vás před několika dny Góvinda dási ptala, zda se budeme muset ještě narodit v Indii, než půjdeme zpátky domů, tak jste řekl ‚Ano‘. Divili jsme se, jak je to možné, když v Indii jsme neviděli moc vaišnavů, kteří by striktně dodržovali všechna pravidla.“

Moji duchovní bratři se začali smát, protože věděli, že v Indii nemám příliš v lásce.

„V Indii je to stejné jako tady,“ řekl Šríla Prabhupáda soucitně. „Žijí tam vaišnavové. Zdejší země není určena pro duchovní kulturu, ale přesto tady vaišnavové jsou. Stejně je tomu i v Indii. I když vlastně ne, v Indii je mnoho vaišnavů. Ty masy lidí, žijících v Indii, to všechno jsou vaišnavové.“

Pořád nám to nebylo jasné.

„Takže když jsme se připojili k našemu hnutí, dostáváme se tím na takovou úroveň, že se můžeme narodit v Indii v nějaké významné bráhmanské rodině?“ zeptal se Paramahansa.

„Ne, můžete jít i přímo, pokud se rozhodnete to tady ukončit,“ odpověděl Šríla Prabhupáda. „Sučinám šrímatám géhé. To platí pro toho, kdo sežde v dodržování pravidel. Pokud ale budete úspěšní, pak půjdete rovnou tam, kde je Krišna. Místo, kde se Krišna nalézá, je jeden z mnoha vesmírů. Ti, kdo dosáhnou úplného osvobození, přijdou do tohoto vesmíru, jako když Krišna přichází sem. V jednom každém vesmíru leží Vrindávan. A když se někdo narodí v tomto Vrindávanu, půjde pak do Vrindávanu původního.“

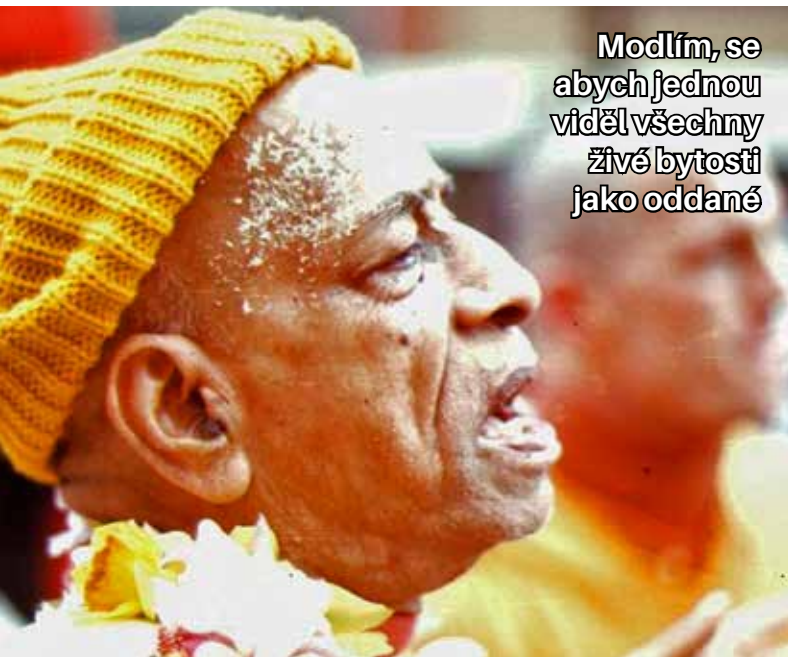
Paramhansovi dál vrtalo v hlavě zrození v Indii.

„Ti, kdo nedokáží dodržovat principy vědomí Krišny, budou muset jít v příštím životě do Indie?“

„Ano,“ odpověděl Prabhupáda. „Šrímatám, šrímatám sučinám. To znamená, že se můžete narodit i sem. Šrímatám totiž znamená velice bohatá rodina. Tady máte hodně takových rodin, rodina Fordů... ale říkáme šrímatám a sučinám. Když se přičiníte, aby bylo hodně bráhmánů, a společnost pro vědomí Krišny přetrvá, potom bude mnoho bráhmanských rodin i na Západě.“

Šríla Prabhupáda laskavě uklidnil naše nepokojné mysli a rozhovor se rychle obrátil jiným směrem.

Šrílo Prabhupádo, bez vašeho vedení jsem ztracený. Pochopil jsem, že musím kráčet ve vašich stopách. Stydím se při vzpomínce na své neotesané chování. Jak jsem jen mohl nevidět vaišnavy v zemi vaišnavů? Ohleduplně jste můj neuctivý postoj uvedl na pravou míru, aniž byste mě káral. Popsal jste, jak je možné narodit se i v této zemi, pokud „společnost pro vědomí Krišny přetrvá“. Vaše důvěra v naše schopnosti stát se vědomými Krišny už v tomto životě mi dává naději. Modlím se, abych jednou viděl všechny živé bytosti jako oddané, jak jste to vy ukázal svým příkladem. 🙏

**Modlím se
abych jednou
viděl všechny
živé bytosti
jako oddané**

Náboženská činnost pro Kali jugu

„Když prozkoumáme celou vědeckou literaturu, nenajdeme pro tento věk vznešenější náboženský proces, než je zpívání Haré Krišna.“

Šrí Čaitanja čaritamrita,
Ádi lílá 3.40

(Šukadéva Gósvámí Mahárádžovi Parikšítovi): „Můj drahý králi, i přesto, že je Kali juga plná chyb, má jednu dobrou vlastnost. Pouhým zpíváním Haré Krišna mahá mantry se člověk může vysvobodit z hmotného zajetí a být povýšen do transcendentálního království.“

Śrímád Bhágavatam 12.3.5

V Kali juze lidé uctívají Pána Krišnu zpíváním Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré / Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.

Šrí Čaitanja čaritamrita,
Madhya lílá 20.339

(Íšvara Purí Pánu Čaitanjovi): „V tomto věku Kali není žádný jiný náboženský princip než zpívání svatého jména, které je podstatou všech védských hymnů. Tak to vysvětlují všechna písmena.“

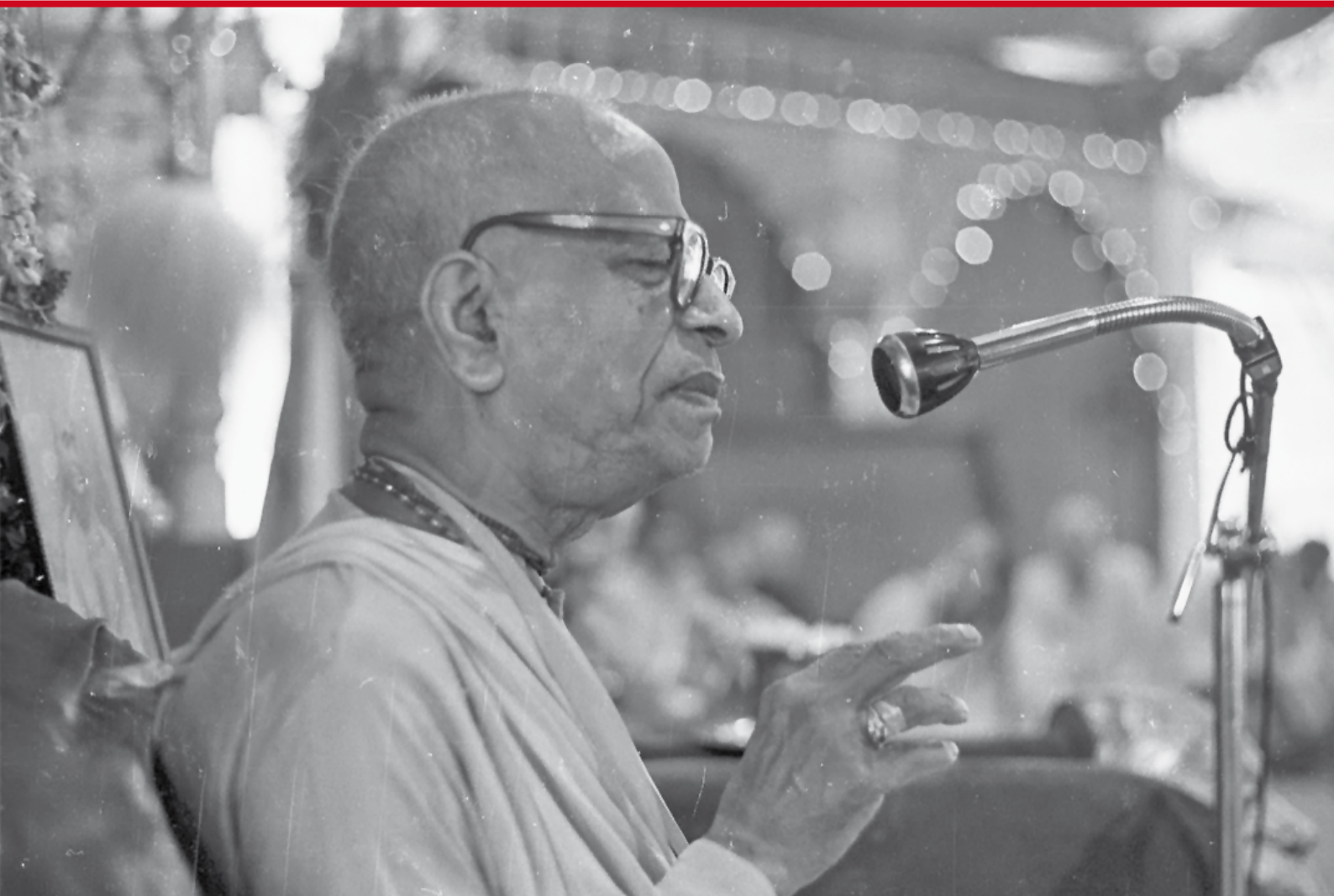
Šrí Čaitanja čaritamrita,
Ádi lílá 7.74

Šrí Čaitanja Maháprabhu velice radostně pronesl: „Můj drahý Svárúpo Dámódare a Rámánando Ráji, vezte, že zpívání svatého jména je v tomto věku Kali tím nejdostupnějším prostředkem ke spasení.“

Šrí Čaitanja čaritamrita, Antja lílá 20.8

„Ve Dvápára juze by lidé měli uctívat Pána Višnu výhradně podle usměrňujících zásad Nárada-pañčarátry a dalších takových autorizovaných knih. Ve věku Kali by však měli pouze zpívat svatá jména Nejvyšší Osobnosti Božství.“

Šrí Čaitanja čaritamrita, Ádi lílá 3.40

(Sárvabhauma Bhattáčárja králi Pratáparudrovi): Sárvabhauma Bhattáčárja odpověděl: „Tento sladký transcendentální zvuk je zvláštním výtvořem Pána známým pod jménem préma-sankírtan, společné zpívání s láskou k Bohu. Šrí Čaitanja Maháprabhu v tomto věku Kali sestoupil, aby kázal náboženství vědomí Krišny. Zpívání svatých jmen Pána Krišny je tedy náboženskou zásadou pro tento věk. Každý, kdo společným zpíváním uctívá Pána Čaitanju Maháprabhua, musí být považován za velice inteligentního. Ten, kdo to nedělá, musí být považován za oběť tohoto věku zbavenou veškeré inteligence.“

Darebáci říkají, že si každý může vymyslet svoje vlastní náboženství, ale to se zde odsuzuje. Pokud chce být někdo opravdu zbožný, musí začít zpívat Haré Krišna mahá mantru. ... Dharmu neboli náboženství nemůže vytvořit lidská bytost. Ná-

čuje Čaitanja čarítámrita: kali-kále dharma-krišna-náma-sankírtana.

*Šrí Čaitanja čarítámrita,
Madhja-lilá 11.97-99*

Lidé v tomto věku mají jen velmi krátký život a jsou velice pomalí v chápání duchovního života. Lidský život je určen k porozumění duchovním hodnotám, ale nikoho to nezajímá, protože v tomto věku jsou všichni šúdrové. Lidé zapomněli na skutečný smysl života. Slovo manda znamená „pomalý“ i „špatný“; každý je dnes buď pomalý, nebo špatný, anebo obojí zároveň. Lidé jsou nešťastní a rozrušení z mnoha věcí. Podle Šrímad Bhágavatamu přijde v budoucnosti nedostatek dešťů a hlad. Vlády budou vymáhat stále větší daně. Do určité míry můžeme některé příznaky věku Kali, předpovězené ve Šrímad Bhágavatamu, vidět již dnes. Jelikož je Kali juga velice špatnou dobou, Šrí Čaitanja

Maháprabhu, který není nikým jiným než Šrí Krišnou samotným, radí všem, aby pouze zpívali Haré Krišna.

*harér náma harér náma
harér námaiva kévalam
kalau nástj éva nástj éva
nástj éva gatir anjathá*

„Chce-li člověk udělat duchovní pokrok, není v tomto věku žádná jiná možnost, žádná jiná možnost než zpívat svaté jmé-

no, svaté jméno, svaté jméno Pána.“

(Brihan-náradíja Purána)

Tato metoda není žádným výmyslem Šrí Čaitanji Maháprabhua – pro Kali jugu ji doporučují šástry, Purány. Její provádění je velice snadné. Je nutné pouze zpívat či opakovat Haré Krišna mahá-mantru.

Učení Pána Kapily, syna Dévahúti

Ačkoli nám Bůh dal vše potřebné k tomu, abychom zde na této Zemi mohli poklidně žít, věnovat se vědomí Krišny a nakonec se vrátit k Němu, v tomto věku jsme nešťastní. Naše životy jsou krátké a mnoho lidí nemá co jíst, kde spát, nemá rodinu či se nemůže bránit před útoky přírody. Je to způsobeno vlivem věku Kali. Proto Pán Čaitanja Maháprabhu, s přihlédnutím ke strašným podmínkám tohoto věku, zdůrazňoval absolutní nutnost kultivování duchovního života. A jak bychom to měli dělat? Čaitanja Maháprabhu nabízí tento postup: „Prostě jen zpívejte Haré Krišna.“ Nezáleží na tom, jestli jste v továrně či v pekle, jestli žijete v prostém přístřešku či v mrakodrapu – na tom nesejde. Prostě jen pokračujte ve zpívání

*Haré Krišna, Haré Krišna,
Krišna Krišna, Haré Haré,
Haré Ráma, Haré Ráma,
Ráma Ráma, Haré Haré.*

Nic to nestojí, nic vám v tom nebrání, nezáleží na kastě, na vyznání, na barvě kůže – každý se tomu může věnovat. Prostě jen zpívejte svaté jméno a naslouchejte mu.

Na cestě ke Krišnovi

Uvádí se, že v tomto věku Kali se ze tří čtvrtin vytratily náboženské zásady a stěží jedna čtvrtina z nich se stále následuje. Milostí Pána Krišny se však tato prázdnota Kali jugu nejen zcela zaplnila, náboženský proces byl navíc tak usnadněn, že pouhou transcendentální láskyplnou službou Pánu Krišnovi pomocí pronášení Jeho svatých jmen Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna Krišna, Haré Haré/Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré lze dosáhnout nejvyššího výsledku náboženství neboli přemístění na nejvyšší planetu duchovního světa, Gólóku Vrindávan.

Krišna, Nejvyšší Osobnost Božství 🙏

Chce-li člověk udělat duchovní pokrok, musí zpívat svaté jméno

boženství jsou zákony či pravidla dané Pánem... Dharma odkazuje na vědu bhakti jógy, která začíná tím, že začátečník zpívá svaté jméno Pána (tan-náma-grahanádibih).

Pro tento věk Kali je tedy náboženskou metodou schválenou veškerými védskými písmi zpívání svatého jména Pána, jak doporu-

MÁDHURJA KÁDAMBINÍ 5.

Včera jsme diskutovali o nadřazenosti bhakti, dosažení úrovně prémy a začátku šradhdy. Tak si trochu shrneme, o čem jsme mluvili. Diskutovali jsme o tom, jak je bhakti nezávislá. První bylo, že bhakti nezávisí na zbožných činnostech, protože zbožné činnosti jsou hmotné. Za druhé, že bhakti je možné dosáhnout skrze milost Boha, ale i to jsme zamítli.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákur vysvětlil, jak je možné, že bhakti nezávisí na milosti Boha. Jak je možné, že milost Boha není příčinou bhakti? Někdo dostane bhakti a někdo ji nedostane, proto se může zdát, že Bůh někomu nadřazuje a jinému ne, proto Bůh nemůže být příčinou bhakti. Co je skutečnou příčinou bhakti? Jestliže

to není milostí Boha, tak čím je to milost? Je to milost oddaných. A jestli je milost oddaných příčinou bhakti, jak je možné, že bhakti je bezpříčinná? Protože milost přichází skrze bhakti, která sídlí v srdci oddaného. Tímto způsobem se bhakti přenáší ze srdce gurua nebo oddaného do srdce dalších lidí.

Společnost oddaných

Je to sestupný proces. Bhakti přichází skrze *hládiní šakti*, což je energie, která dává Nejvyšší Osobnosti Božství blaženost. Z toho plyne, že nemůžeme získat bhakti bez toho, aniž bychom přišli do kontaktu s oddanými. Proto je společnost oddaných velice důležitá. Včera jsme diskutovali o tématu šradhdy. Jedna její část je víra v písma, ale kompletní víra znamená, že to, co je v písmech, i praktikujeme. A kolik druhů šradhdy existuje? Čtyři – tři

v kvalitách hmotné přírody a jedna je nirguna. Tamasická šradhá je víra v bezbožné činnosti. I démoni a bezbožní lidé mají svou víru, jako třeba Bin Ládin, on má taky víru, ale jaký je její výsledek? V radžasické víře lidé věří ve zbožné činnosti. Ve světě má většina lidí radžasickou víru, protože chtějí do nebe, ať jsou to křesťané, muslimové nebo hinduisté, všichni chtějí do nebe, protože znají jenom peklo a nebe, a nic mezi tím. Takže víra ve zbožné činnosti je radžasická šradhá. A co je sattvická šradhá? To je vykonávání duchovních činností. Existují tři úrovně – gjání, jógí a bhakti, protože karmí je hmotná úroveň. Satvická šradhá znamená, že máte víru v gjánu, jógu a máte víru ve vysvobození. Nirguna šradhá znamená, že máte víru v proces bhakti a ten je mimo tři kvality hmotné přírody. Šradhá v procesu bhakti

Zvlášť bychom se měli sdružovat s těmi, kteří uctívají Krišnu

má dvě úrovně. První je svábháviki śraddhá, tedy spontánní víra, kdy věříte v Boha spontánně. Získáte informaci od oddaných a věříte tomu. Druhá úroveň je bala-púrvaka-utpádit śraddhá, což znamená, že silou někdo zařídí, abyste víru získali. Sami sklon k víře nemáte, ale přijdete do kontaktu se situací nebo s někým, kdo zařídí, že víru získáte. Tak se dostáváme k další úrovni, a to je *sádhu sanga*. Je řečeno, že jenom jeden okamžik ve společnosti oddaného může přinést dosažení dokonalosti v životě. *Sádhu sanga* znamená přijmout útočiště u lotosových nohou duchovního učitele. A s jakým druhem sádhuů se máme sdružovat? Znamená přijmout útočiště u gurma to, že půjdeme k jakémukoliv sádhuovi, kterého potkáme, a budeme se s ním sdružovat? Jsou různí sádhuové mezi karmími, jógími a gjáními, tam všude jsou sádhuové. Mezi těmi všemi sádhuými bychom se měli sdružovat s těmi, kteří následují proces bhakti. Mezi těmi sádhuými, kteří následují proces bhakti, existují čtyři sampradáji. A pak jsou ti, co uctívají Višnu, Rámu a Krišnu, a ti všichni jsou známi jako vaišnavové, ale mezi nimi všemi bychom se měli zvlášt

sdružovat s těmi, kteří uctívají Krišnu. Neměli bychom se tolik sdružovat s těmi, kteří uctívají Rámu nebo Višnu. Oni nejsou špatní, ale protože se snažíme koncentrovat na uctívání a službu Krišnovi, sdružování s uctívací Višnu může trochu odvést naši pozornost. Raghunátha Dás Gósvámí popisuje: „Mojí milí oddaní, buďte velice opatrní na cestě zpátky ke Krišnovi, protože byste mohli zůstat na Vaikuntě, až uvidíte to úžasné Višnuovo bohatství.“

Uctívání Rádhárání

Měli bychom se sdružovat s oddanými, kteří uctívají Krišnu. A potom mezi těmi, kteří uctívají Krišnu a slouží Mu, jsou ti, kteří neuctívají Rádhárání. Těm bychom se měli také vyhnout a měli bychom sloužit těm, kteří uctívají Rádhu a Krišnu a slouží Jím. Následovníci Čaitanji Maháprahua Je uctívají. I dnes, když jedete do jižní Indie, tak tam většina lidí Rádhárání ani nezná a uctívají jenom Krišnu, protože uctívání Rádhárání je velice důvěrná záležitost. I mezi následovníky Čaitanji Maháprahua je mnoho skupin, a my následujeme Brahma-Madhva-Gaudíja sampradáju, což jsou Gaudíja oddaní. Když jedeme

do Vrindávanu, potkáváme mnoho bábádžích, kteří tam žijí, ale my se s nimi nesdružujeme. Sdružujeme se pouze s Gaudíja vaišnavy. Ale také existuje Gaudíja-math a ISKCON. Rovněž bychom se neměli příliš sdružovat s oddanými z Gaudíja-mathu, ale jenom výhradně s oddanými z ISKCONu. Takové sdružování znamená sadžátija-ášaja, to znamená láskyplné sdružování. Je velice důležité, s jakým druhem sádhu se sdružujeme. Neměli bychom uvažovat „všichni jsou oddaní, budu se s nimi všemi sdružovat“. Musíme být pečliví v tom, koho si vybereme. Je řečeno, že následováním pokynů gurma a jeho milostí získá oddaný láskyplnou společnost podobně smýšlejících oddaných. Bhakti je velice jemná rostlinka, když takovou rostlinku zasadíte, musíte být velice opatrní v tom, jak se o ni budete starat. To semínko, které jsme zasadili v srdci, začíná klíčit a je to ještě velice jemná a křehká rostlinka, a proto bychom ji měli opatrovat a chránit ze všech stran. Proto bychom měli být velice opatrní v tom, jak se sdružujeme s oddanými.

Takže ádau śraddhá, potom sádhu sanga a pak bhadžana krijá.

Milostí gurma získáme láskyplnou společnost podobně smýšlejících oddaných

Kondenzovaný a řídký

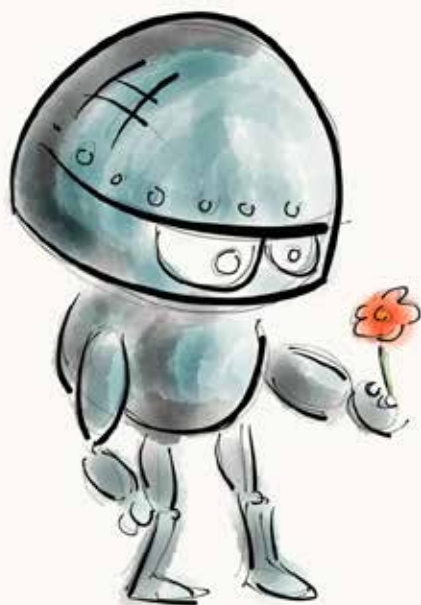
Bhadžana krijá znamená vykonávání různých druhů duchovních činností. Má taky dvě úrovně - aništhitá a ništhitá. Aništhitá znamená nestálé a ništhitá stálé. Když začínáme náš duchovní život, naše činnosti jsou nestálé. V tomto stádiu aništhitá procházíme šesti úrovněmi. Utsáha mají je první a je to příliš mnoho nadšení. Když se oddaný připojí k hnutí, je velice nadšený a taky velice aktivní, chce se všechno naučit, všechno si zapisuje a do všeho se chce zapojit. Je to velice pěkné, a takoví oddaní mají velké plány a každý je chválí. Jsou tak utsáha mají, ale to netrvá dlouho a pak přichází pýcha. Na začátku jsou všichni velice pokorní a pak po několika měsících to najednou zmizí. Jsou pak letargičtí, nejdou ani na harinám a nevstávají na mangala, nejdou na program. To je další stádium ghana taralá, ghana

znamená kondenzované a taralá je zředěné. Na této úrovni aništhitá bhakti, nestálé úrovni, jsme někdy velice nadšení, chceme toho tolik udělat, a pak se nám zase nic nechce a radši bychom na všechno zapomněli. Stejně jako studenti matematiky, pokud se jim daří a výsledky jsou správné, tak je to baví a jsou nadšení, ale jakmile nastanou problémy, chtějí jít dělat něco jiného. Takže tato úroveň ghana taralá znamená jednou velice silný, kondenzovaný, a pak slabý, zředěný. Třetí stádium na úrovni nestálé aništhitá oddané služby je vjúdha vikalpá, kdy nevíme přesně, co máme dělat, nebo si tím nejsme jistí. Třeba přijdeme do styku s oddanými z Haré Krišna a chceme vykonávat oddanou službu, ale nevíme, jak postupovat. „Zůstanu doma a udělám z mé ženy a mých příbuzných také oddané Krišny,“ říkáte si. Pak si ale uvědomí-

te, že to je spousta práce a musíte navíc vydělávat peníze. Půjdu raději do Vrindávanu a tam se budu věnovat jenom službě. Ale pak si v zápětí pomyslíte, vlastně radši nejdřív zůstanu grihasthou, projdu si všemi těmi potížemi a až pak se uchýlím do Vrindávanu. V následující chvíli si přečtete něco v Bhágavatamu, třeba že sdružování se se ženami je jako zarostlá studna, do které můžete spadnout, a řeknete si: „Ne, já pojedou do Vrindávanu hned a stanu se bábádžím!“ Potom si uvědomíte, že si chcete vlastně ještě užívat, tak budu teď grihasthou a pak, za deset let budu teprve brahmačáří. Nebo máte starého otce a matku a nebude se mít kdo o ně postarat, takže až oni umřou, pak se plně odevzdám a budu jenom sloužit. A tak jste zmateni, jestli zůstat doma, nebo někam jít a jenom zpívat Haré Krišna.

Protivanov, 5. 7. 2007 ☸

Mají rostliny inteligenci?

Francouzský filozof a matematik René Descartes (1596 - 1650) tvrdil, že rostliny inteligenci nemají. Jsou samo-rostoucími automaty, fungují jako stroje. Tento názor převládal ve vědeckých kruzích až do 20. století. S pokrokem vědy a techniky se však karteziánský model postupně rozpadá. V časopise National Geographics nedávno vyšel článek s názvem „Lidé a rostliny mají mnohem víc společného, než si myslíme“, který se věnuje inteligenci rostlin.

Daniel Chamovitz, izraelský biolog a ředitel Manna Center for Plant Biosciences na univerzitě v Tel Avivu, ve své knize „What a Plant Knows“ napsal, že rostliny vidí, cítí a reagují. Chamovitz se začal o inteligenci rostlin zajímat, když ještě jako student řešil otázky spojené s fotosyntézou. Už řadu let se ví, že rostlinám slouží nejen jako zdroj energie, ale také signálu, který mění, jak rychle rostliny rostou. Právě tehdy narazil na skupinu genů, jež jsou pro rostliny unikátní a ovlivňují jejich citlivost na světlo.

Až jako dospělý vědecký pracovník však na stejné geny narazil také u člověka. A to ho vedlo k otázce - co tam dělají? Odpověď pak už našel snadno: rostliny se podle jeho výzkumů od zvířat a lidí neliší zdaleka tolik, jak nás dosavadní vědecké poznání světa in-

formuje. Lidé zapomínají, že rostliny jsou komplexní organismy, které žijí vlastními životy a musí také řešit problémy světa kolem sebe.

Většinou si neuvědomujeme, že rostliny mohou klidně existovat i bez člověka, zatímco člověk bez rostlin existovat nemůže. Ať už je to potrava v podobě obilovin, rýže, ovoce a zeleniny, ať už jsou to léčivé rostliny, nebo kyslík, který produkují stromy fotosyntézou - člověk žije díky rostlinám. Moderní science fiction jako Hvězdné války ukazují člověka ve filmovém studiu, v říši klamu a fantazie, která žije bez rostlin, bez stromů, bez jakékoliv vegetace. Je možné, aby člověk v takovémto sterilním ovzduší mohl přežít? Samozřejmě, že ne. Ale to už diváky nemusí zajímat. Hlavně, že se baví. Nicméně skutečnost, že člověk je bez rostlin ztracený, je nepopiratelná.

Rostlina cítí, má vědomí i inteligenci

Dokázal to a experimentálně demonstroval indický fyzik Sir Džagadiš Čandra Bose (1858 - 1937) začátkem 20. století. Bose byl objevitelem bezdrátového přenosu rádiových vln (viz dnešní přenos dat v mobilech, wifi, bluetooth, atd.). Při svém experimentu s rostlinou Bose přiblížil nůžky k jejímu vrcholku a prostřednictvím voltmetru změřil sotva pozorovatelné rádiové vlny vznikající z elektrického náboje rostliny - čím blíže se k rostlině nůžky přiblížily, tím větší byly výkyvy ručičky voltmetru. Jinými slovy rostlina reagovala na blížící se nebezpečí. Projevila „inteligentní“ potenciál.

Podle nejnovějších výzkumů vědců v oblasti pěstování lesů bylo prokázáno, že stromy v lese mezi sebou „komunikují“ - předávají si informace o škůdcích, které stromy napadají, o hrozícím požáru atd. Masožravé rostliny sice nepláčou jako ve filmové veselohře „Adéla ještě nevečeřela“, ale jsou bezesporu inteligentní, dokážou například rozlišit mezi mouchou a sarančetem.

Z perspektivy vědecké filozofie, která je založena na učení Pána Krišny v Bhagavad gítě, je každá živá bytost - včetně rostliny - vtělenou živou bytostí, duší, která je obdařena hmotnou schránkou (skládající se z elementů půda, voda, oheň, vzduch a éter) a subtilním tělem (myslí, inteligencí a egem).

Existují pohyblivé i nepohyblivé živé bytosti, a rostliny patří do druhé kategorie. Duše rostlin je v jejich kořenech. V sanskritu se strom nazývá pádapat, neboť čerpá svou energii z „nohou“, ze svých kořenů. V jeho kmenu proudí míza – jako v našem těle krev – nahoru a dolů, a dává sílu a život celému stromu, každé větvičce, každému květu, plodu a v něm uloženému semeni.

Evoluce duše

V Bhagavad gítě Krišna vysvětluje, že duše neustále přechází z jedné tělesné schránky do druhé. Lidský život je velmi vzácný, protože živá bytost v těle člověka na základě vykonané karmy buď postoupí do vyšších životní sfér (vyšších planetárních systémů), převtělí se do dalšího lidského těla, nebo sestoupí do říše zvířat či rostlin. Zvířata, hmyz nebo rostliny nevykonávají karmu a nemají žádné karmické reakce. Vtělené duše v podobě zvířete či rostliny se postupně „pracovávají“ evolučním procesem k vyšším a vyšším formám života.

Tento evoluční proces se od Darwinova pojetí evoluce zásadně liší. Charles Darwin (1809 – 1882) nevěřil, že existuje něco takového jako duše, nevěřil v „Boha Stvořitele“, nebo Nejvyšší Duši, Paramátmu, která by evoluci řídila. Evoluce duše z nižších do vyšších životních forem, jak ji

Díky pravému poznání hledí pokorní mudrci stejně na učeného a mírného bráhma, krávu, slona, psa i vyvrhele, který jí psy (Bg. 5.18)

Šrī Šrī
Nitāi Navadvīpačandra

Mahāprasādam

SLADKOSTI • SLANÉ KEŠU • ČIDVA • SMĚS OŘECHŮ A SUŠENÉHO OVOCE

K DOSTÁNÍ:

- v restauraci Góvinda Soukenická, Praha •
- v chrámu ISKCON Lužce •
- online na www.govindashop.cz (pouze pokud objednáváte i jiné zboží z e-shopu) •
- možnost zaslání poštou - samotné mahāprasādam objednávejte na e-mailu ss.tm@seznam.cz •

popisuje Bhagavad gítá a jiné védské texty, je cyklická, tedy stále se opakující proces (zvaný též koloběh života a smrti neboli samsára). Evoluce, kterou popsal Darwin, je lineární – žádný cyklus koloběhu života a smrti v různých tělesných schránkách neuznává.

Někteří lidé objímají stromy, jiní hladí své rostlinky na zahrádce a rozmlouvají s nimi. Oddaní Pána Krišny denně uctívají posvátnou rostlinku tulasí (Ocimum sanctum) a obětují její lističky Božstvům Pána Krišny. Vězte, že rostliny mají inteligenci, nejsou to mrtvé automaty, a že je musíme mít rádi, respektovat je stejně jako všechny ostatní živé bytosti. Jak praví 18. sloka 5. kapitoly Bhagavad gíty:

*vidjá-vinaja-sampanné
bráhmaṇé gavi hastini
šuni čaiva šva-páké ča
panditáh sama-daršinah*

„Díky pravému poznání hledí pokorní mudrci stejně na učeného a mírného bráhma, krávu, slona, psa i vyvrhele, který jí psy.“ 🐾

DEN ODCHODU

Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího Gósvámího

*svarúpé pučhéna prabhu ha-ijá vismité
móra manéra kathá rúpa džánila kématé
Šrí Čaitanja-čarítámrita,
Madhja lílá 1.71*

Překlad

Čaitanja Maháprabhu ukázal ten verš
Svarúpovi Dámódarovi s velkým údivem
a zeptal se ho, jak mohl Rúpa Gósvámí
pochopit záměry Jeho mysli.

Význam

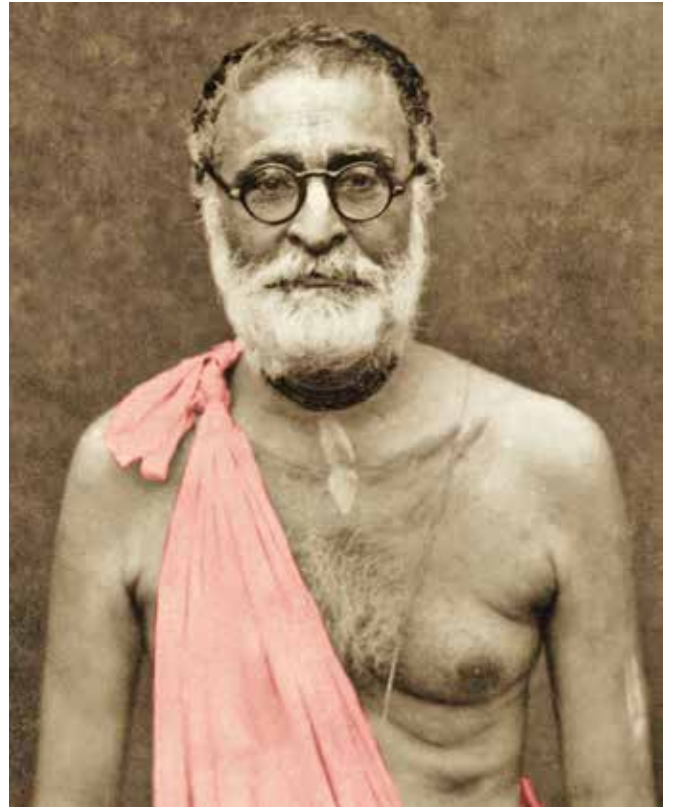
My jsme měli tu možnost získat podobné
požehnání od Šríly Bhaktisiddhánty
Sarasvatího Gósvámího, když jsme předložili
jednu esej u příležitosti oslav jeho narozenin.
Udělal mu takovou radost, že zval některé
své důvěrné oddané, aby se na ni šli podívat.
Jak to, že jsme mohli pochopit záměry
Šríly Prabhupády?

Dnes je tiróbháva - den odchodu Óm Višnu-
pády Paramahansy Šrí Šrímad Bhaktisid-
dhánty Sarasvatího Prabhupády. Přišel na
svět roku 1874 a odešel 1937 přesně v tento den.

V jedné přednášce na den odchodu Bhaktisid-
dhánty Sarasvatího Šríla Prabhupáda řekl: „Vedle
života Bhaktisiddhánty Sarasvatího zdůrazňujeme
hlavně jeho misi. To je důležité...“

A co je misí Bhaktisiddhánty Sarasvatího? Když
studujeme činnosti Šríly Prabhupády, našeho
Šríly Prabhupády, vidíme, že přímo sloužil touhám
mise svého Gurua Mahárádže. A to nad veškerá
očekávání každého.

Posledním přáním Bhaktisiddhánty
Sarasvatího bylo, aby jeho žáci vytvořili správní
radu. Měla se skládat z 10 až 12 členů, a ti by
řídili misi Gaudíja mathu. A to je to, co Šríla
Prabhupáda udělal už na samém začátku - měl
ještě velice málo žáků a všichni byli začátečníci,
ale on zaregistroval společnost ISKCON
a vytvořil GMC, správní radu ISKCONu.

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí se připravoval na
svoji skutečnou misi, kterou bylo šířit učení Čaitanji
Maháprabhua v angličtině. To byla jeho velká touha.
A tak poslal pár svých žáků do Anglie a do Německa,
aby začali kázat. I když nakonec nebyli příliš úspěšní,
nějakým způsobem tam kázali. A Bhaktisiddhánta
Sarasvatí dal osobně pokyn Šrílovi Prabhupádovi,
aby kázal poselství Pána Čaitanji v angličtině. A Šríla
Prabhupáda to udělal a byl velice úspěšný. A neje-
nom v anglicky mluvících zemích, ale ve všech ze-
mích... A pořád se to šíří dál!

Výsledky nad očekávání

Šríla Prabhupáda také pokračoval ve vydávání časo-
pisu Harmonist, který předtím vydával Bhaktisiddhánta
Sarasvatí. Šríla Prabhupáda časopis nazval Návrat
k Bohu a znovu v tom byl velice úspěšný.

Vzpomínám si, že v šedesátých letech jsme rozdá-
vali stovky a tisíce těchto časopisů. V Německu jsme
na začátku neměli žádné knihy, ale měli jsme „Návrat

k Bohu“ v němčině. Byl jedinou publikací, kterou jsme měli na rozdávání. Bylo to levné a bylo to extatické ho rozdávat. Rozdávali jsme jich opravdu hodně!

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí chtěl, aby Bon Mahárádž a Tírtha Mahárádž vzali s sebou do Londýna tři svazky Čaitanja čarítámryty. To bylo v roce 1933. A je zajímavé, že když Šríla Prabhupáda jel poprvé do Ameriky, tak s sebou měl tři díly Šrímad Bhágavatamu. A Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí chtěl ustanovit Šrí Čaitanja Math v Májápuru jako centrální chrám pro kázání všech poboček. S představou, že odtamtud se bude kázání šířit po celém světě. A Šríla Prabhupáda také umístil své hlavní sídlo do Májápuru... A z toho můžeme vidět, jak Šríla Prabhupáda velice pečlivě následoval pokyny svého duchovního mistra. A výsledky byly zase nad veškerá očekávání.

Já jsem měl to štěstí, že jsem mohl navštívit jednoho německého oddaného, který ve třicátých letech odjel s Bonem Mahárádžem zpátky do Indie. Ten s sebou tenkrát vzal tři německé oddané. Jeden z nich se stal přímým žákem Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího. Byl to Sadánanda z Berlína. Další pak dostal zsvěcení od tohoto Sadánandy Svámího a poslední, který tenkrát odjel do Indie, byl nějaký baron Köth. Ten zsvěcen nebyl. V moderním ISKCONském jazyce tomu říkáme, že blupnul. Odešel svým vlastním směrem. Ale měl velké štěstí! A já a Bhakti Bhúšana Svámí jsme ho navštívili v Mnichově. V tu dobu už byl samozřejmě velice starý a aspoň navenek toho z jeho praktikování vědomí Kříšny mnoho nezbylo. Ale vyprávěl nám o dnech, které strávil tenkrát v Indii.

Putování po vesnicích

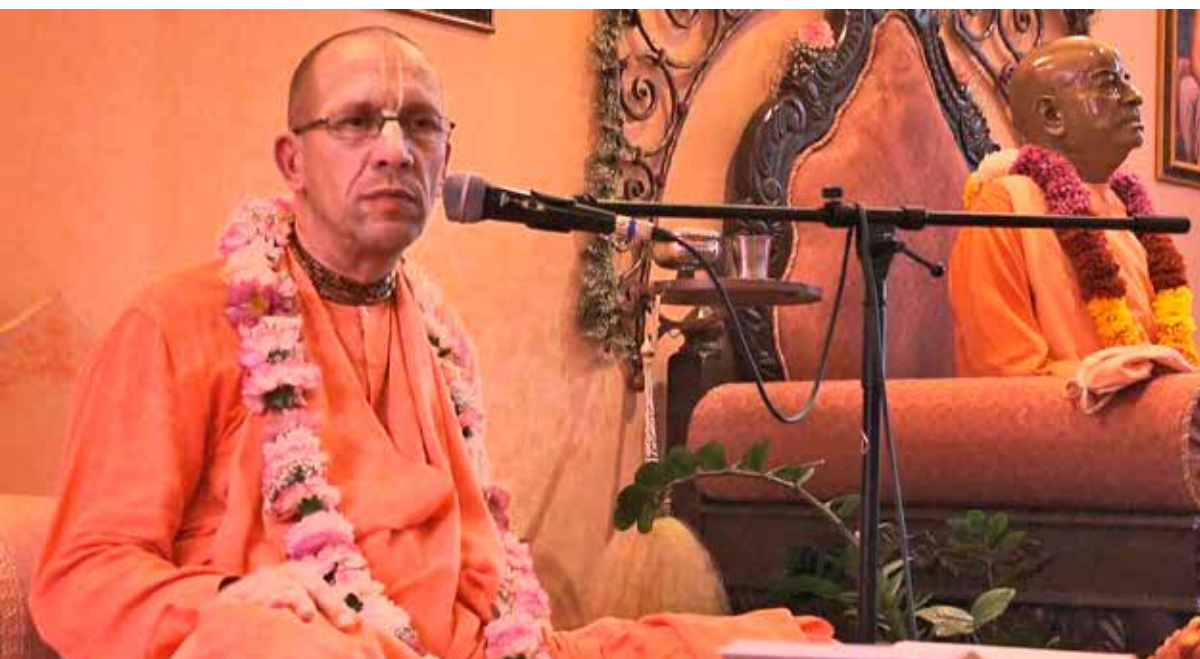
Měl obrovské štěstí, neboť nějakou dobu cestoval se Sadánandou Svámím přímo ve společnosti Bhaktisiddhánty Sarasvatího. Říkal nám, že okamžitě, jakmile se rozjeli, jak začali cestovat mezi jednou a druhou ves-

nici, tak Bhaktisiddhánta Sarasvatí začal ihned zpívat Haré Kříšna. Zeptal jsem se ho, zdali je to pravda, že když Bhaktisiddhánta Sarasvatí zpíval Haré Kříšna, tak nezpíval žádnou konkrétní melodii. A on to potvrdil. Zpíval prý všelijak, míchal různé melodie a nikdy nezpíval jednu určitou melodii. A když přijeli do nějaké vesnice, tak už tam byl vždycky připravený pandál, všichni vesničané se sešli a zpívalo se. Pak Bhaktisiddhánta Sarasvatí přednášel a nakonec se rozdávalo prasadam. A tak si to jenom představte, jaké měl štěstí, že mohl být součástí takové silné kazatelské skupiny! Nakonec nám řekl, že v jednu chvíli slyšel nějaký vnitřní hlas, který mu říkal, aby šel svým vlastním směrem. Také měl doma pár výtisků toho časopisu Harmonist, které nám ukázal... Takže to byla velice výjimečná zkušenost: potkat někoho, kdo byl přímo ve společnosti Bhaktisiddhánty Sarasvatího.

Všude hlavy vaišnavů

Šríla Prabhupáda se v jedné přednášce zmiňuje, že už Bhaktivinód Thákur chtěl rozvinout Májápur ve velkém stylu, tak, jak by se hodilo ke svatému jménu Čaitanji Maháprabhua. A proto začal své hnutí rozvojem Májápuru, ale nemohl to dokončit, takže předal tuto misi Bhaktisiddhántovi Sarasvatímu. A díky jeho snaze a asistenci jeho žáků se Májápur postupně rozvinul. A Šríla Prabhupáda řekl, že naši snahou je v tom dále pokračovat. A podívejme se, jak je Májápur rozvinutý dnes, včetně stavby védského planetária! Vidíme, že cokoliv začal Šríla Prabhupáda dělat, bylo velice úspěšné.

Bhaktivinóda Thákura měl zvláštní vizi a touhu, kdy viděl oddané z různých zemí - jmenoval Američany, východní Němce a také Rusy a mnoho dalších - jak se v Májápuru přidali k bengálským oddaným a všichni v extázi zpívají Haré Kříšna. A já viděl, jak se to naplňuje na parikramech, které pořádáme v Májápuru každý

**To je přesně
naše postavení,
děláme tolik
věcí, a potom -
KONEC**

rok. Ty parikramy se nakonec rozrostly tak, že vznikly tři obrovské oddělené skupiny. Ruská skupina, pak mezinárodní skupina, kde jsou Američané a další národnosti, a bengálská skupina. A jednoho roku se tyto tři skupiny, které šly každá jinudy, potkaly na Bhaktisiddhántově cestě. Udělal jsem panoramatický snímek té události – kam oko dohlédlo, všude byly jenom hlavy vaišnavů! Rusové objímali Bengálce a Bengálci zase objímali oddané jiných národností. To přesně byla vize Bhaktivinóda Thákura, která se stala realitou! V Májá-puru se nám to zjevilo přímo před očima!

Prospěť duši uvnitř těla

A Šríla Prabhupáda pokračuje v tom, aby se sen Bhaktivinóda Thákura i předpověď Pána Čaitanji staly skutečností. „V každém městě a vesnici bude slyšet zpěv Mého svatého jména.“ Šríla Prabhupáda potom cituje pokyn Čaitanji Maháprabhua, aby ti, kdo se narodili v posvátné zemi Indii, v Bhárata-varše, učinili svoje životy úspěšnými a pracovali ve prospěch celého světa. Cítoval ten verš velice často, zvláště před Indy. A sám byl dokonalým příkladem tohoto verše. Dále zmiňuje, že toto je mise Pána Čaitanji – para upakára, pracovat pro prospěch druhých. Tento svět je plný upakár – různých lidem prospěšných misí, ale všechny se vztahují pouze k tělu. Nikdo se nestará o věčnou živou bytost, džívátmu. A to je právě mise Pána Čaitanji – prospět duši uvnitř fyzického těla. My jsme určeni k tomu, abychom tančili, procházeli se a žili s Krišnou – to je naše skutečné postavení. To je Vrindávan. Každý je ve spojení s Krišnou: stromy, rostliny, voda, krávy, telátka, pasácci a starší pastevci, Nanda Mahárádž a matka Jašódá, gópi, život ve Vrindávanu. Krišna přichází s celým obrazem Vrindávanu a ukazuje nám celý svůj život v něm, jenom aby upoutal naši pozornost. To je věčný blažený život.

V tomto světě nemůžeme získat věčný život, proto je každý zfrustrovaný. Protože ať se budeme snažit o cokoliv, jednoho dne to skončí. Jak bychom mohli být šťastní? Všechno, co chceme, by mělo být věčné, to je naše skutečná přirozenost.

Představte si – děti tady teď něco hezkého dělají. Skládají nějaké skládačky a pěkně si malují. A co kdybychom jim teď všechno z ničeho nic násilím sebrali. Co by se stalo? Začaly by brečet. A to je přesně naše postavení, děláme tolik věcí,

a potom – konec. A my brečíme a jsme z toho zničení. Další život se snažíme znovu. A stejná věc se stane – cokoliv děláme, skončí. A zase brečíme, příbuzní brečí... Další život... To je to, co se tu děje. Nikdy nebudeme na tomto světě šťastní. Jedině když se připojíme k věčným zábavám Pána Krišny, můžeme být konečně šťastní.

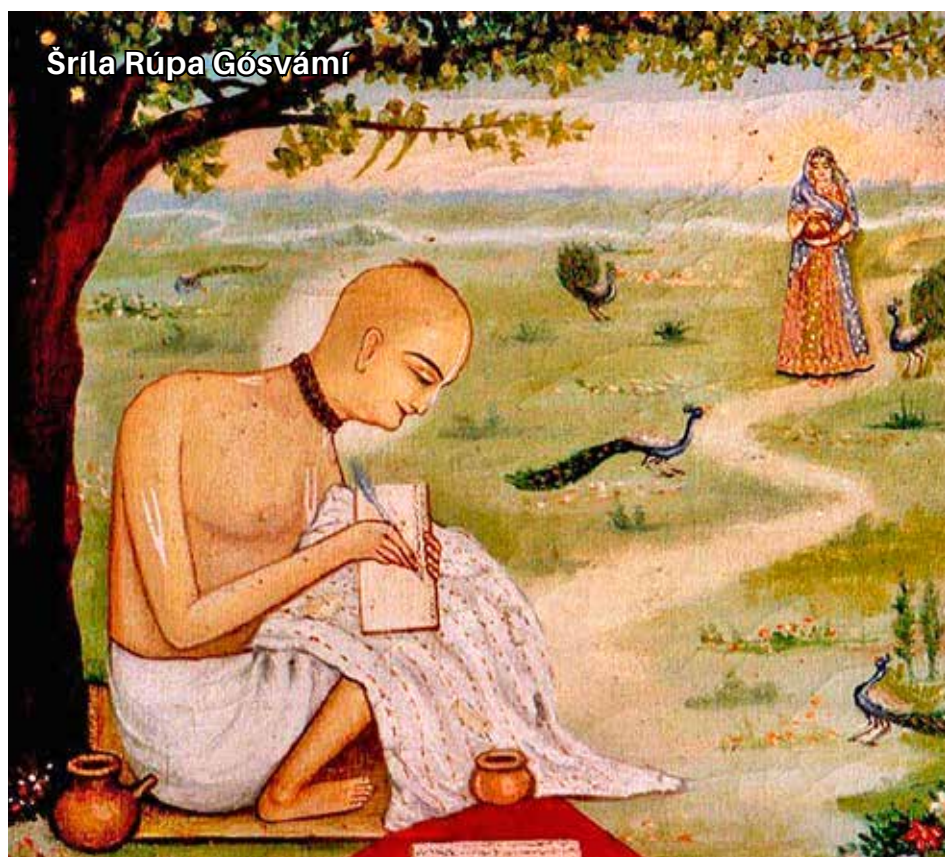
Plnil touhu svého mistra

Takže to tady Šríla Prabhupáda vysvětluje, a pak dochází k závěru: „V tento den odchodu Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího se snažte vzpomínat na jeho slova, když řekl, že chce, aby se vydávalo mnoho knih.“ Vzpomeňte si, když potkal Šríla Prabhupáda svého duchovního mistra u Rádhá-kundu, Bhaktisiddhánta Sarasvatí byl zklamaný, protože získal překrásný mramorový chrám, ale jeho žáci se začali hádat o to, kdo bude bydlet v jakém pokoji! „Raději bych prodal všechn ten mramor a vytiskl za to knihy.“ To byla jeho touha. A pak dal pokyn Šrílovi Prabhupádovi: „Kdykoliv budeš mít nějaké peníze, tiskni za ně knihy!“ A to je přesně to, co Šríla Prabhupáda dělal. Tiskl tolik knih, že někdy nebylo v chrámu kde spát, všude byly knihy. V začátcích jsme neměli žádná skladiště, všechny knihy, které jsme rozdávali, jsme měli naskládané v chrámu, a tak jsme spali mezi stohy knih.

Taková byla tedy touha Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího. A Šríla Prabhupáda ji plnil. A zase nad veškerá očekávání. Chtěl, aby se vydalo hodně knih o naší filozofii a aby se rozdávaly. To byla jeho touha.

Haré Krišna!

Chrám Šrí Šrí Nitái Navadvípačandra,
Lužce, 2.1.2021 ☪

Letíme do duchovního světa

Tento svět je jako letiště. Měli bychom tady nastoupit do letadla. Ale někteří lidé jsou tak vzrušení, když se dostanou na letiště, protože je tu tolik obchodů, a oni jdou nakupovat a stane se to, že jim to letadlo uletí. Záměrem bylo odletět, ne jít nakupovat, přišli jsme, abychom někam odletěli!

S námi v tomto hmotném světě je to stejné. Tento svět je letiště a měli bychom tady nasednout do letadla a letět do duchovního světa, to je naše destinace. Dopravním prostředkem, který nás tam může dovézt, není obyčejné letadlo, ale mahámantra.

Mahámantra je ve skutečnosti tím prostředkem, který nás může přenést do transcendentálního světa, je také uvnitř nás, proto je to také vědomí, že všechny transcendentální vjemy můžeme zažívat uvnitř i vně skrze mahámantru.

Mahámantra nás pozvedá, nese nás a dává nám tu zkušenost, takže je to velice pěkné. Jsme na letišti a letadlo, do kterého nastupujeme, je mahámantra. Pojďme vzít mahámantru a vzletět, letět s mahámantrou a vidět, jaké obzory se nám otevrou.

*28. května 2021, Amsterdam, Holandsko,
setkání přes Zoom* 📺

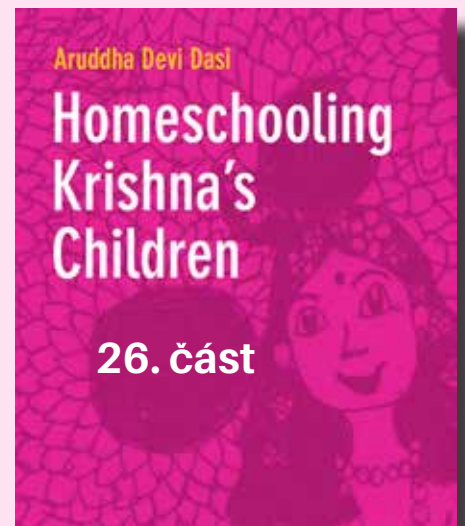
ZAČÍNÁME se společnou domácí výukou

Domácí výuka je v Americe velmi populární – přibližně 1,5 miliónu dětí se v roce 2007 vzdělávalo tímto způsobem, což bylo 2,9 % ze všech amerických studentů. Když se rodiče rozhodnou pro domácí výuku svých dětí, berou na svá ramena velké břemeno. Můžeme ale vidět, že čím dál víc rodin se při domácí výuce spojuje dohromady a sdílí svoje talenty a zdroje, aby tak rozšířily spektrum oblastí, ve kterých mohou své děti vzdělávat. Domácí výuka funguje ve skupinách opravdu skvěle, protože rodiče tak mohou čerpat i ze zdrojů ostatních rodin.

Rodiny, které žijí poblíž, se mohou dělit o to, co umí. Například matka, která je dobrá v matematice, ji může učit ostatní děti vzdělávané doma – buď upřesní, o jakou věkovou skupinu má zájem, nebo může učit všechny

děti bez ohledu na věk. Rodina, která je vědecky založená, může ve svém domě zařídit laboratoř, aby sem místní domškoláci mohli jednou nebo dvakrát týdně docházet na lekce chemie, fyziky nebo ostatních přírodních věd. Jiní rodiče se zase můžou zajímat o pořádání exkurzí nebo o umění a řemesla. Také můžou ostatním dětem představit své zájmy. Taková spolupráce pomáhá vytvářet velmi hezké výměny i náladu komunity.

Matka, která dobře chápe Šrímad Bhágavatam nebo Bhagavad gítu, může každý den, jednou týdně nebo jednou měsíčně přednášet z písem. Když děti dospějí do středoškolského věku a některé předměty začnou být pro výuku příliš složité, můžou rodiče dokonce najmout externí vyučující pro různé specializované oblasti jako například věda, umění nebo hudba. Když se spojí dohromady skupina rodičů, je to finančně mnohem dostupnější, než když se o to rodiny snaží každá zvlášť. Pokud tedy

existuje komunita oddaných, třeba i jen tři nebo čtyři rodiny, je domácí výuka mnohem jednodušší a praktičtější, když se spojí dohromady. Možnosti komunitního domácího vzdělávání jsou ohromné.

Děti si vytvoří silná přátelství

Kaišóří déví dásí popisuje svou zkušenost: „Další způsob, jak se zapojit do spolupráce, může vzejít z dobrovolnictví. Já a moje dcera, které v té době bylo devět nebo deset let, jsme se staly „environmentálními školiteli“ ve spolupráci s Centrem pro environmentální výchovu Univerzity v Pensylvánii. Většinou jsme školní skupiny braly ven a vyučovaly je životní prostředí a přírodní vědy. Centrum ale také umožnilo mojí dceři, aby si naplánovala a udržovala zahradní pozemek, který byl navíc domovem pro zraněné dravce, a od mojí dcery se očekávalo, že se s nimi naučí zacházet. Když ostatní rodiny oddaných viděly, co děláme, připojily se k nám – což přineslo nejen výhody spolujízdy autem, ale zároveň to byly asi nejlepší lekce vědy, které všechny tyto děti dostaly.“

Některé rodiče od domácího vzdělávání odrazuje následný nedostatek sociálních kontaktů – obrovskou výhodou komunitní

Aruddhá déví dásí
již několikrát navštívila
Krišnúv dvůr

domácí výuky tak je, že dětem dává příležitost interagovat s ostatními dětmi a zlepšovat tak své sociální dovednosti. Děti se mohou učit v tradičnějším prostředí a zároveň se při tom sdružovat se stejně smýšlejícími oddanými rodiči a dětmi. Když děti vidí, že i ostatní děti jsou každý den vzdělávané na základě vědomí Krišny, jejich víra v Krišnu se tím upevňuje. Také si s ostatními oddanými dětmi vytvářejí silná přátelství, což pak přináší značnou úlevu i rodičům, zvláště během pubertálních let jejich ratolestí.

Společná domácí výuka přináší rodinám ještě další zásadní výhodu,

komunity oddaných. Když jsou od sebe jednotlivé rodiny zeměpisně příliš daleko, můžou se rodiče scházet třeba jen na festivaly nebo jiné akce, pořádané například jednou za měsíc.

Jdeme do toho sami

Ačkoliv domácí vzdělávání funguje nejlépe v rámci komunity, může být úspěšné, i pokud člověk žije daleko od ostatních oddaných. Způsoby, jak vytvořit vhodné společenské prostředí pro vaišnavské domškoláky, probíráme v pozdější kapitole nazvané „Sociální život pro děti vzdělávané doma“.

Když moje rodina začala s domácí výukou, byli jsme v Boise ve státě Idaho úplně sami – prakticky jediní oddaní široko daleko a jedni z hrstky indických rodin ve městě s 200 000 obyvatel. Založili jsme chrám, který se stal střediskem aktivit pro mnoho Indů v okolí, a tak měly moje děti spoustu příležitostí k interakci s ostatními dětmi a dospělými i ke kázání.

Dnes už v blízkosti chrámu žijí i další rodiny oddaných, které své děti vzdělávají doma a scházejí se v chrámu při zábavných událostech, jako jsou divadelní hry, hudební akce, lekce Bhágavatamu nebo ranní a večerní áraty. Zatím ještě nesdílíme výuku různých předmětů, ale

chrám je zdrojem a střediskem různých aktivit, kde doma vzdělávající rodiče a jejich děti můžou dělat věci společně.

Domácí vzdělávání v Indii

V zemích, jako jsou Spojené státy, Kanada, Velká Británie nebo Nový Zéland, je domácí vzdělávání čím dál tím víc populární, ale v Indii je

skoro neznámé. Navzdory tomu stále víc a víc indických rodičů pomalu, ale jistě zjišťuje, že domácí výuka je praktickou alternativou ke konvenčnímu školství, obzvláště ve velkých městech, jako je Bangalore, Pune nebo Dillí.

Indické rodiny se pro domácí vzdělávání rozhodují z několika důvodů. Zaprvé je spousta rodičů nespokojená s konvenčním vzdělávacím systémem, který se až příliš orientuje na akademický úspěch dosažitelný prostřednictvím zkoušek a vůbec nebere v potaz psychologický stav dítěte nebo jeho celkový rozvoj. Za druhé, sekulární školství už ze své podstaty ignoruje duchovní růst a rozvoj charakteru studentů. A za třetí, rodiče chtějí své děti ochránit před nežádoucími vlivy společnosti neoddaných.

Několik ISKCONských komunit v Indii si založilo své vlastní školy, jako je třeba Gópálova zahrada (Gopal's Garden) – Krišny si vědomá denní škola v Bombaji – ale tam, kde takové organizované alternativy nejsou dostupné, vidí spousta rodičů domácí výuku jako svou nejlepší možnost.

Národní institut pro otevřené vzdělávání

Indická vláda vloni přijala zákon o právu na vzdělání, který všem dětem ve věku mezi šesti a čtrnácti lety zaručuje bezplatné a povinné vzdělávání. Spousta rodičů je z tohoto zákona zmatená a chybně se domnívá, že jim domácí výuku zakazuje. Ve skutečnosti ale ústřední vláda v roce 1989 založila autonomní organizaci Národní institut pro otevřené vzdělávání (National Institute of Open Schooling, zkratka NIOS), aby tak napomohla dosažení cílů vzdělávací politiky v Indii. NIOS nabízí širokou škálu kurzů ve svých početných studijních cen-

Součástí výuky je i hraní divadla nebo slavení festivalů

a tou je možnost společně plánovat různé události a navzájem si poskytovat velikou pomoc. Členové takového společenství se můžou například střídat při pořádání festivalů ve svých domovech nebo při organizaci různých akcí, jako jsou kazatelské programy, harinámy, dny rozdávání knih a narozeninové oslavy pro děti nebo i další členy

trech. Pro domškoláky je ale nej-důležitější fakt, že NIOS má právní autoritu k pořádání zkoušek a udělování certifikátů pro registrované studenty – na úrovni střední školy, gymnázií nebo učilišť zde bylo certifikováno téměř osmnáct miliónů studentů. Veřejné zkoušky se zde pořádají dvakrát do roka.

Děti vzdělávané doma se ve věku šesti let mohou zapsat do programu Otevřeného základního vzdělání na NIOSu a potom se dostavit ke srovnávacím zkouškám na úrovni III, V a VIII. Tyto zkoušky jsou volitelné, ale registrace je platný doklad o tom, že dítě je vzdělávané (ačkoliv zákon nezamýšlí uznávat za platnou registraci nebo doklad o vzdělávání od žádné jiné, třeba i státní, agentury pro domácí vzdělávání).

Ve věku čtrnácti let se děti mohou zaregistrovat u NIOSu, aby podstoupily zkoušky na úrovni X nebo XII, což jim umožní ucházet se o přijetí na jakoukoliv veřejnou nebo soukromou univerzitu bez ohledu na to, jestli vůbec kdy navštívily veřejnou nebo soukromou školu. Nemusí předkládat žádné portfolio ani se prokazovat žádnými jinými dokumenty, než je rodný list. Studenti jsou zkoušeni z angličtiny a čtyř dalších předmětů podle svého výběru. Zároveň NIOS poskytuje studentům, kteří studují vědu, možnost docházet do místní školy na laboratorní cvičení. NIOS má webové stránky: www.nios.ac.in

Další možnosti a zdroje

Další možností, jak se kvalifikovat, je Mezinárodní všeobecný certifikát středoškolského vzdělání (International General Certificate of Secondary Education, zkratka IGCSE), poskytovaný Mezinárodními zkouškami při Univerzitě v Cambridge (University of Cambridge Internatio-

nal Examinations, zkratka CIE). Více informací ohledně IGCSE najdete na internetu.

Pro rodiče, kteří v Indii přemýšlejí o domácí výuce, může být užitečné přidat se k podpůrné skupině, aby tak mohli lépe vybrat program, který je nejvhodnější pro potřeby právě jejich dítěte. I když takové skupiny mohou mít odlišný filozofický pohled na svět, než je ten náš, přesto mohou poskytnout užitečné zdroje ohledně osnov a legislativy. Na internetu jsou k nalezení podpůrné skupiny pro domácí výuku ve spoustě měst.

Anantšés dás vzdělává své děti doma v Pune a je ochotný odpovědět na otázky ostatních rodin oddaných v Indii. Kontaktujte ho na emailové adrese anant.vaknalli@rediffmail.com

V knize těchto rozměrů není možné uvést informace o legislativě domácího vzdělávání ve všech zemích světa. Když plánujete, jak vzdělávat své děti, prostudujte si prosím své místní zákony, než s domácí výukou začnete. Můžete také prohledat internet a najít podpůrné skupiny pro domácí vzdělávání ve vaší zemi. 🌱

Nedělní škola v Alachue vedená Tapasviní déví dásí

DAMODARA®
Natural Foods & Sweets

VEGANSKÉ & BEZLEPKOVÉ VÝROBKY

www.damodara.cz

Tak se to zase stalo!

Pán Balarám opět projevils svou ačintja šakti, nepochopitelnou moc, a neuvěřitelné se stalo skutkem. Od začátku roku jsme doufali, že Ratha Yatra festival bude, ale zároveň nemělo cenu nic extra připravovat, vzhledem k nestálé situaci tzv. pandemie a všech opatření :).

A že jsme se letos opravdu těšili! Protože Pán Džagannáth, Baladév a Lady Subhadrá měli dostat svůj nový vůz, který jsme pro Ně vybrali a nechali na míru vyrobit v Los Angeles. Vůz je vyroben přesně na pražské uličky se všemi jejich lampami, květináči, zaparkovanými auty a stánky...

Hladina adrenalinu stoupala, když jsme čekali na povolení od města, které dorazilo 3 týdny před datem festivalu. Festival, který každý rok připravujeme 3 až 4 měsíce, byl prakticky za dveřmi, a my měli jen povolení města a odhod-

lání, ale i obavy, jak to zvládneme v tak rekordním čase.

Za tři týdny!

Kola rathayatrových příprav se roztočila naplno, oddaní z festivalového týmu se zmobilizovali neuvěřitelným způsobem. Telefonovali jsme, emailovali, zařizovali, komunikovali všude a se všemi, co to jen šlo.

Popravdě, osobně si ty tři týdny vybavuji velmi zastřeně. Jediné, co vím, je, že můj manžel během těch třech týdnů jedinkrát nepřijal prasádam v klidu, aniž by nevyřídil alespoň 2 až 4 telefonáty, v horším případě musel jet něco zařídit nebo někam odběhnout uprostřed snídaně či oběda, spánek byl velmi nervózní a krátký :).

Já jsem poslední týden měla pocit, že mi pod tíhou informací, otázek a zařizování opravdu přeskočí něco v hlavě a mně se navždy uleví :). A divila jsem se, že můj manžel ten pocit nemá :).

A pak se to stalo! Za účasti mnoha oddaných z míst dalekých i blízkých, Pán Džagannáth se svými sourozenci vyjeli na svém novém voze, v krásných nových šatech z červeného sametu a zlatým vyšíváním a se zlatými korunami, jako králové a královna na projíždku Prahou! Ukázali svůj majestát, přitáhli pozornost podmíněných duší a opět udělali spoustu zázraků v myslech a srdcích mnoha zúčastněných.

Mnohem víc lidí

Největší zázrak byl, že se festival vůbec uskutečnil. Od zázraků je tu Pán Baladév, který vše zařizuje

tak, aby byl Jeho mladší bratr Pán Džagannáth spokojen. Zcela jistě byl v Jeho režii i letošní festival Ratha Yatra, protože jinak se to vysvětlit nedá...

Během Jejich spanilé jízdy proběhlo několik zábav, aby Pán Džagannáth otestoval svůj nový vůz a duchapřítomnost oddaných :). Nakonec se zvládlo překonat všechny nástrahy i překážky a oddaní byli ponořeni v nektaru sankirtanu.

Bhaktivai bhava Svámí byl velmi potěšen a nadšen z toho, kolik lidí na festival přišlo.

Řekl mi: „Letos je mnohem víc lidí než v roce 2019.“ Odpověděla jsem: „Možná ano.“ Mahárádž mě jen usměrnil: „Je víc lidí!“ Poučení - nezpochybuj slova duchovního mistra! :)

Zázrak z letošního roku

Chtěla bych pokorně poprosit všechny, kteří mají nějaký výjimečný zážitek (zázrak) z Ratha Yatra festivalu (nemusí být z letošního), aby se o něj podělili a napsali mi ho na e-mail: harinamamandir@gmail.com.

Jako například Mádhavalí mátdží. Po průvodu nemohla najít svou džapu. Pamatovala si, že ji dala do kočárku, ale že možná může být i v autě :). Hledala ji všude, kde jen ji napadlo, že ji mohla nechat. Nakonec, když šla před svým odjezdem na poslední daršan k Pánu Džagannáthovi, viděla svou džapu u lotosových nohou Pána Balaráma :).

Rádi bychom chtěli znovu a znovu poděkovat všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na tomto úžasném festivalu!

O prospěchu z účasti na Ratha Yatra festivalu je popsáno mnohé, a co potom, když se přímo podílíte na jeho organizaci! Není pochyb, že očím a požehnáním Pána Džagannátha, Baladéva a Lady Subhadry neuniknete!

Šrí Džagannáth, Baladév,
Subhadrá Déví kí džaj!

Šríla Prabhupáda kí džaj!

Goura bhakta vrinda kí džaj! 🙏

Oddaná služba

Ve Šrímad Bhágavatamu (1.2.7) Súta Gósvámí vysvětluje, jak oddaní získávají tyto sebevyzařující vlastnosti, které přitahovaly Amora: „Oddanou službou Osobnosti Božství, Šrí Krišnovi, získává člověk okamžitě bezpříčinné poznání a odpoutání od světa.“

Sádhaka obdařený transcendentálním poznáním vidí všechny živé bytosti jako duchovní duše – nemluvě o lidských bytostech, které přirozeně mají potenciál přijmout transcendentální knihu – a tak je ctí a cítí k nim lásku. A odpoutaností vyzbrojený přísný následovník oddaných praktik zůstává vyrovnaný, i když čelí odmítnutí nebo provokaci.

Jednoho letního dne, když jsem byl na Havaji a distribuoval knihy Šríly Prabhupády, jsem byl přímým svědkem dvojího vlivu poznání a odpoutanosti pocházejících z mé oddané služby a milosti oddaných z ISKCONu na Havaji, kteří mi dovolili zůstat s nimi jeden týden.

Během svého pobytu v chrámu v Honolulu jsem každý den chodil distribuovat knihy podél Kalakawa

Avenue. Jednoho dne jsem oslovil novomanželský pár z Kansas City v Missouri. Poté, co jsem je pozdravil, ukázal jim první díl prvního zpěvu Šrímad Bhágavatamu a sdělil jim stručný souhrn knihy, mi ji náhle podali zpět. Řekli mi, že jsou znovuzrození křesťané, že čtou pouze Bibli a dávají příspěvky jen své církvi. Navzdory tomuto odmítnutí jsem se necítil ani trochu rozrušen. Zde je důvod.

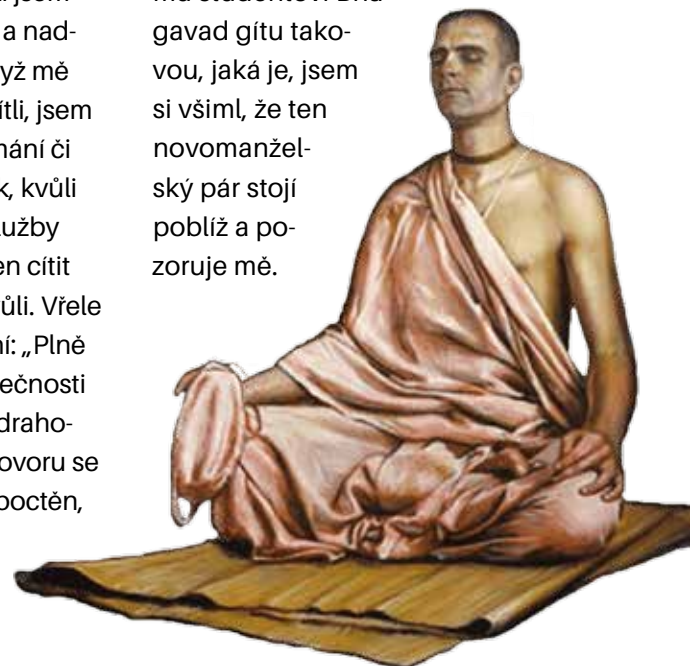
Celý týden na Havaji jsem naslouchal a džapoval se svým přítelem a společníkem na cestách Satjádévem Prabhuem, stejně tak jako s oddanými v krásném chrámu ISKCONu v Honolulu. Každý den jsme si užívali luxusu společně vstávat brzy ráno na mangala áratí, sedět a džapovat šestnáct velmi soustředěných kol v chrámové místnosti, vyslechnout si přednášku ze Šrímad Bhágavatamu, hrát kírtan, tančit před podobou Šríly Prabhupády a Božství Pañča tattvy a uctívat Krišnovu prasádam.

Díky této intenzivní praxi jsem se cítil šťastný, vyrovnaný a nadšený. V důsledku toho, když mě novomanželé rychle odmítli, jsem nevyjádřil ani necítil zklamání či znechucení. Právě naopak, kvůli mé přísné praxi oddané služby v chrámu jsem byl schopen cítit a vyjádřit jim jen dobrou vůli. Vřele jsem jim sdělil své ocenění: „Plně chápu vaši pozici. Ve skutečnosti jsem vám zavázán za váš drahocenný čas věnovaný rozhovoru se mnou. Cítím se skutečně poctěn, že jsem vás potkal.“

Pronesl jsem tato slova tak, jak přímo vyvěřela

z mého srdce. Později jsem zjistil, že měla silný účinek na novomanželku. Toto zmocnění získá každý, kdo praktikuje silnou sádhanu, která začíná soustředěnou džapou. Šrí Čaitanja Maháprabhu potvrzuje ve své slavné Šikšášťace, že Nejvyšší Pán laskavě vložil všechny své duchovní energie do svého svatého jména (*nidža-sarva-šaktis tatrárpitá*). A Šríla Prabhupáda píše, že pronášením Pánova svatého jména „lze obdržet veškerou energii, kterou lze získat ze všech ostatních zdrojů současně“. Proto oddaní, kteří si každý den vyhrazení čas, aby džapovali Haré Krišna se soustředěnou pozorností, očišťují svá srdce a automaticky rozvíjejí dobré vlastnosti jako tolerance a dobrá vůle vůči ostatním, vlastnosti, které přitahují lidské mysli a srdce.

Když jsem se s novomanželi rozloučil, šťastně jsem pokračoval v distribuci knih Šríly Prabhupády. O třicet minut později, když jsem ukazoval jednomu vysokoškolskému studentovi Bhagavad gítu takovou, jaká je, jsem si všiml, že ten novomanželský pár stojí poblíž a pozoruje mě.

Když jsem domluvil se studentem, novomanželé mě oslovili, aby mi darovali pět dolarů. Jak mi je podávali, omlouvali se za to, že mě předtím odmítli. Řekli, že změnili názor na neposkytnutí daru, že cítí, že se upřímně snažím dělat něco dobrého, abych pomohl světu, a že mi chtějí pomoci. Poděkoval jsem a přijal jejich dar, ale také jsem jim nabídl stejnou knihu, kterou předtím odmítli. Vysvětlil jsem, že mám pravidlo nikdy nepřijmout dar bez toho, aniž bych dal něco na oplátku. Na okamžik zaváhali, ale pak se usmáli a knihu přijali. Chvilí jsme mluvili a pak jsme se rozešli jako přátelé.

Netřeba dodávat, že jsem změnu tohoto novomanželského páru přijal s radostí. A co více, toto setkání ve mně zanechalo dva nesmazatelné dojmy. Za prvé, lidé jsou citliví; to znamená, že dokáží vnímat motivaci jiné osoby, stejně jako ti novomanželé cítili mou. Živé bytosti se nazývají citící právě proto, že mají schopnost cítit a vnímat. Dokonce i zvířata jsou známá svou schopností vnímat dobrou vůli svých opatrovníků, nebo agrese těch, kdo je zneužívají; oč více pak musí být schopny takové věci vnímat lidské bytosti.

Druhý dojem, který ve mně zůstal, byl, že kvalita a účinnost mého projevu přímo odpovídá kvalitě mé oddané praxe. Srdečná slova, jimiž jsem reagoval na odmítnutí novomanželů, byly projevy sestupující milosti, která ke mně přišla díky mému džapování Krišnova svatého jména a přátelství s oddanými z chrámu v Honolulu.

Distributoři knih, kteří věrně berou předepsaný duchovní lék silné každodenní sádhany, jsou přirozeně obdařeni přitažlivými a neocenitelnými aktivy jako poznání, odpoutanost a dobrá vůle – aktivy,

Oddaní, kteří rádi čtou Bhagavad gítu a Śrīmad Bhāgavatam, budou dychtit je sdílet

která zmocňují jejich službu. A co více, protože jim jejich praxe oddané služby dává přebytek chuti, mají jí spoustu ke sdílení s ostatními.

Sdílejte přebytek

Touha oddaných sdílet vědomí Krišny se rozšiřuje přímo úměrně chuti, kterou získali ze své praxe oddané služby. A čím více věnují pozornost podrobnostem své praxe, tím více roste jejich chuť do oddané služby. V tomto ohledu Śrīla Rúpa Gósvámí píše: „Nevím, kolik nektaru tyto dvě slabiky 'Kriš-na' vytvářejí. Když se zpívá Krišnovu svatému jménu, zdá se, že tančí v ústech, a my pak chceme mít mnoho úst. Když toto jméno vstoupí do ušních dírek, chceme mít milióny uší, a když tančí na nádvoří srdce, přemáhá činnosti mysli, a všechny smysly tak ustrnou.“

Tento verš ukazuje, jak se chuť oddaného dramaticky zvyšuje

a přetéká. Básníci a myslitelé všude poznamenávají, že je pro lidi přirozené sdílet to, co milují. Římský dramatik a filozof Seneca prohlašuje: „Vlastnit něco nesdíleného nás netěší.“ A anglická spisovatelka Charlotte Brontëová píše: „Nesdílené štěstí může být sotva nazýváno štěstím; nemá žádnou chuť.“

Můžeme si myslet, že rozvinout chuť k oddané praxi musí trvat dlouho, ale Rúpa Gósvámí říká, že i začátečníci získávají prospěch jako osvobození od strachu, všestranná příznivost a transcendentální potěšení. A co více, i malá chuť pro to, co oddaná služba přináší, je tak silná, že když si to oddaní vychutnávají, mají toho více než dost ke sdílení. Dává tedy dokonalý smysl, že oddaní, kteří rozvinuli náklonnost číst Bhagavad gítu, Śrīmad Bhāgavatam a další písmena tradice bhakti, je budou dychtit sdílet. ☪

Léto se Sangítou

Dětský hudební soubor Sangíta navštívil tento rok několik folklórních festivalů. Kromě představení vaišnavských tradičních hudebních nástrojů nebo oděvů děti při svých vystoupeních předávaly publiku především svaté jméno. Mohly vidět, že lidi oslovuje mnohem víc než připomínka dávných tělesných kořenů. A také mohly pocítit svou vlastní důležitost ve vznešené misi Šríly Prabhupády.

Letos děti vystupovaly poprvé na Mezinárodním folklórním festivalu Kunovské léto. Musíme velmi ocenit péči organizátorů o soubory, vřelé přivítání a také zatím nejlepší ozvučení. Dětem i vedoucímu k vystoupení pogratuloval starosta města Kunovice i hejtmán Zlínského kraje a popřáli Sangítě mnoho dalších úspěchů. Potom, po vystoupení na Padajátře a Rathajátře uprostřed léta, čekal děcka ze Sangíty dal-

ší velký Mezinárodní folklórní festival, a to v srpnu ve Svätém Borském Juru na Slovensku, kde už nás někteří diváci znali z loňska. 230 účinkujících dětí se sjelo z daleka i blízka a vytvořilo téměř nekončící průvod obcí Borský Jur.

Minulý i tento rok měl každý tým vlastní hostesku, která se starala o potřeby dětí, nápoje a bohatý oběd byl pro účinkující soubory zdarma (naš tým měl oběd vlastní), což vše dohromady nás dovedlo k zamyšlení nad důležitostí opravdové péče o hosty. K našemu velkému překvapení, a samozřejmě i radosti, zde získal náš devítiletý dětský tým zjevně největší aplaus ze všech zúčastněných.

Krumlov i Hluboká

Na konci září vyjely děti ze Sangíty na poslední a největší vystoupení v tomto roce, na Mezinárodní folklórní festival v Českém Krumlově, který je součástí asi pěti-

Dva zástupci z každého souboru byli pozváni do sálu radnice Českého Krumlova, kde obdrželi ocenění, poděkování a malou pozornost. Zároveň obdržely pozvání hrát i v Hluboké nad Vltavou

Slovenské soubory sledují dětský vaišnavský soubor a některé krojované děti při vystoupení Sangity i tančily

denních Svatováclavských slavností, na které přichází do Krumlova tisíce lidí. Doposud jsme na festivalech měli jedno vystoupení za den, ale zde v Krumlově nás čekala vystoupení tři. Všude bylo spousta lidí, a nejvíce na náměstí, kde festival probíhal. Snad ještě nikdy nepředaly děti ze Sangity svaté jméno tolika lidem během jednoho dne. Dosah jejich zpívání byl nezměrný. Stánkaři i běžní lidé za dětmi po vystoupení chodili a velmi oceňovali změny stylu, kterou Sangita na slavnosti přinesla.

Starosta města Český Krumlov řekl dětem několik vlídných vět, pogrataloval jim k úspěšnému vystoupení a předal jim dárky. Po setkání se starostou přišel k dětem i senátor a zároveň starosta města Hluboká nad Vltavou, pochválil děti za jejich krásné vystoupení a pozval je do Hluboké na Oslavy města, aby tam také

zpívaly a hrály. To je pro děti velká pocta, když je města sama zvou a starostové jim poskytnou prostor na ozvučeném pódiu, kde mohou předávat „Hari námú“. Vždyť v jejich písních a tanci nezazní nic jiného než svatá jména Osobnosti Božství, a města, která si posadí na vyvýšená místa veřejných prostranství vaišnavy zpívající harinám, mají určitě zajištěna minimálně velkou prosperitu, o dalším prospěchu ani nemluvě.

Svatá jména z reproduktorů

Možná stojí za zmínku, že jsme si nemohli nevšimnout, že diváci byli na všech festivalech během slovenských, slováckých a jihočeských krojovaných vystoupení trochu nevšimaví, zajímali se spíš o to, co sníst a vypít, aby to bylo „zajímavější“, a nebo se během vystoupení bavili mezi sebou. Není se ale čemu

MFF Kunovice, děti zahrály vystoupení velmi hezky, přestože teplota ve stínu přesáhla 30 °C

divit. Písně o šohajoch a robkách, jejich láskách, nevěře, radosti či smutku a o každodenních malicherných starostech, byly opravdu hezky zazpívané, a krojované děti z tanečních souborů mají opravdu velký talent jak pěvecký, tak i taneční.

Ale i děti z našeho souboru mohly na publiku sledovat, že obyvatele příslušného národa neuspokojí jen připomínka jejich tělesných kořenů, či vzpomínka na naše předky a folklórní tradice. Že toto žádnou živou bytost opravdově neuspokojí, jen dočasně zabaví či intoxikuje mysl, která má tak další důvod zapomenout na strasti hmotné existence. Každý pak mohl vidět, jak lidé pookřáli, když z reproduktorů zaslechli „Džaj Džagannáth, Baladéva, Subhadrá, Džaj Rádhá Mádhava, Namas té Narasinhája, Góvinda Džaj Džaj,“ a tak dále. Mnoho dětí z jiných souborů při našich bhadžanech i tancovalo. Některé krojované děti, které se nestyděly, se po vystoupení chodily ptát děti ze Sangíty, jak se váže jejich oblečení (sári a dhóti), na jaké hudební nástroje hrají, odkud přijeli, jakou kulturu představují, atd.

Udělat maximum

Potlesk, ocenění, nebo pamětní list z festivalů ale samozřejmě není to, proč děti na tyto festivaly opravdu

rády jezdí. Jsou to stále ještě děti, a hlavní je pro všechny dobrodružný třídní výlet s bydlením v kempech, mimo domov, kde vše zajímavě zažívají společně se svými kamarády (oddanými). Vstát brzy ráno, koupat se v řece nebo v jezeře, džapa meditace v ranním oparu, ranní či večerní program, společné přijímání prasádam, to vše se s přáteli a kamarády stává radostnou činností. Během dalších dnů, kdy děti nemají vystoupení, často vymyslíme pro děti návštěvy historických památek, dějepisný výšlap na hrady či zámky, výjezdy na kolech či návštěvy bludišť a jiných atrakcí. Dáváme jim také najevo, že si jejich kázání vědomí Krišny a šíření svatého jména v jejich podání opravdu vážíme, a že v této společnosti mají své místo a užitek.

Víme všichni, že každé dítě potřebuje vnímat, že je pro společnost, komunitu, vesnici či rodinu potřebné a užitečné. A právě tento pocit užitečnosti může hrát velkou roli v době, kdy dítě dospívá a hledá samo sebe. Každé dítě oddaných na prahu dospělosti bude stát na křižovatce a bude se muset rozhodnout. Na jedné straně celý velký svět s tolika hmotnými možnostmi, takzvanými radostmi, příležitostmi a společnostmi, a na straně druhé život jako oddaný nebo oddaná.

My všem dětem z celého světa narozeným oddaným Krišny přejeme, aby neztratily drahocenný čas

poznáváním reality hmotné existence životem mezi neoddanými, ale aby našly skutečnou árandu duchovního života, která je skryta hluboko v srdci každého z nás, a stačí jen, aby se z této hlubiny vynořila. Konečný výběr bude ale na nich. My rodičové jen musíme zajistit, abychom do druhé poloviny našeho života přešli s přesvědčením, že jsme pro jejich rozhodnutí „zůstat oddanými Krišny“ udělali maximum.

Díky!!

Na závěr dodám, že bez pomoci Tungavidji dévi dási by tyto akce prostě nebyly možné. Stará se celou dobu o prasádam pro všechny děti, pečuje o Božstva Gaura Nitái, která s námi cestují, a pomáhá s mnoha organizačními záležitostmi. Díky patří také Jógamáje mátádží, která brává auto a cestuje s divčí částí souboru. Chtěl bych strašně moc poděkovat ostatním rodičům dětí ze Sangity, kteří jejich vystoupení obrovsky podporují, a bez jejichž pomoci, přání a spolupráce by děcka nikam nejela a zůstala by doma. Už tak dělají spoustu úžasné služby Pánu Krišnovi a k tomu všichni drží za jeden provaz výchovy a vzdělávání dětí ve vědomí Krišny. 🙏

Bhakti Mají tančí tanec Bharata Nátjam na Mezinárodním folklorním festivalu (MFF) v Kunovicích, Zlínský kraj

Jóga Májá dd a děti z Krišnova dvora

Ať žijou nejlepší prázdniny s Krišnou!

Léto, slunce, koupání, taboráky, prostě všechno, co k prázdninám patří. Ale s námi byl o prázdninách ještě Někdo. Rozdávali jsme Jeho svaté jméno na festivalech, tančil s námi v kírtanu, táhli jsme Ho na voze, četli o Něm ve Śrímád Bhágavatamu a ochutnávali Jeho lahodné prasádam všude, kam jsme zavítali. Byly to dva měsíce plné nezapomenutelných zážitků a my jen doufáme, že s námi ten malý modrý kluk zas o prázdninách někam pojede. 🙏

O prázdninách se mi nejvíce líbila Rathajátra (Bhakti Latá, 8 let)

Mně se nejvíce líbilo všechno (Sudámá, 9 let)

Nejvíce se mi líbilo, když jsme vystupovali na Slovensku (Kája, 8 let)

Výlet na Slovensku - mně se nejvíce líbil ranní program (Gadái, 9 let)

Mně se moc líbilo, jak jsme měli táborák. Sbírali jsme větve a opékali chleba a Salve. (Maty, 10 let)

Mně se moc líbilo varění na
ohni. A pak jsme pozvali
všechny oddané na Rozhledání.

Prázdniny

Když se řekne prázdniny,
mám krásné vidiny:

slunce, horko, maliny,

mám narozeniny.

Padajátra slaví se,

na voze vozí se

padajátrová Božstva.

Jsou to krásná Božstva,

volíci vezou je

přes březové aleje...

A proto se těším na další prázdniny

Jamunka, 10 let

Mně se nejvíce
líbil narozeniny a
vodní dům, mobilárium.
Bhakti - májí 8 let.

PÁTRÁNÍ PO HISTORII CHRÁMU RANGANÁTHA

Někdo říká, že sedm ochranných zdí symbolizuje sedm druhů materiálních pokryvů věčné duše – átmy. A protože poutní cesta vede přes těchto sedm zdí, znázorňují taky postupný proces duchovní seberealizace. Podle védského kosmologického kalendáře plyne čas v cyklech věků, kterým se říká jogy. V každém cyklu jsou čtyři jogy: Satja juga, Dvápára juga, Trétá juga a Kali juga. Celý cyklus čtyř jug trvá 4 320 000 let. Tisíc takových cyklů tvoří jeden den Brahmy. Podle tohoto tradičního kalendáře jsme teď ve věku Kali současného cyklu. Kali juga začala před 5 105 lety, tedy v roce 3 102 před naším letopočtem podle západního kalendáře. Takže rok 289 věku Kali odpovídá roku 2 813 př.n.l., jihoidický svátec Tondaradippadi se tak narodil před 4 816 lety. Jestli tedy postavil třetí ochrannou zeď kolem chrámu Ranganátha za svého života, znamená to, že tento védský chrám musel být postaven ještě o něco dříve. Jinými slovy, chrám Ranganátha je minimálně pět tisíc let starý.

Dva milióny let?

To je v rozporu se západním pohledem na historii védské kultury v Indii. Podle standardního západního pochopení védská kultura nesahá víc než 3 500 let do minulosti. Takže kdyby bylo možné prokázat, že třetí zeď kolem chrámu Ranganátha je opravdu 4 700 až 4 800 let stará, byl by to opravdu silný důkaz starobylé historie védské kultury v Indii, jak je popsána ve védské literatuře. Připisování relativně krátké historie různým nezápadním kulturám je velice běžné. Například podle standardního západního pochopení byla mezo-

V únoru roku 2002 jsem dělal přednáškové turné po jižní Indii. Na univerzitách a jiných kulturních a vzdělávacích institucích v několika městech jsem přednášel o archeologických důkazech extrémně starobylé lidské historie, zdokumentované v mé knize Zakázaná archeologie. Tyto důkazy potvrzují lidskou přítomnost už od velice dávných dob, jak je to popsáno ve Védách, starobylých sanskritských písmech Indie, proto byly tyto přednášky velice populární mezi mnoha indickými vzdělanci i obecně na veřejnosti.

V Čenaji, hlavním městě státu Tamil Nádú, jak se dnes Madrásu říká, jsem měl několik dní volna. V jednom z těch tří dnů pro mě organizátoři připravili návštěvu starobylého chrámu Tirupati, který stojí na vrcholku kopce. Každoročně ho navštíví víc lidí než jakýkoliv jiný chrám v Indii. Další volný den jsem jel do Kánčipuram, dalšího významného poutního města ve státě

Tamil Nádú. Tam jsem viděl několik starobylých chrámů, jako například chrám Váradarádže.

Během pobytu v Kánčipuram jsem potkal jednoho indického archeologa, který se o mou práci zajímal. Řekl jsem mu, že se zabývám nejen starobylou historií lidské rasy, ale také historií védské kultury v Indii. V té souvislosti jsem mu ukázal následující pasáž z komentáře Jeho Božské Milosti A. Č. Bhaktivédanty Svámího Prabhupády k Čaitanja čarítámritě, životopisu avatára ze 16. století, Čaitanji Maháprabhua: „Je řečeno, že v roce 289 věku Kali se narodil svátec jménem Tondaradippadi..., který postavil třetí ochrannou zeď kolem chrámu Ranganátha.“ Tato informace má určitou spojitost s historií védské kultury v Indii. Abychom tomu porozuměli, musíme vědět víc o védském pochopení času a o příběhu tohoto chrámu.

Chrám Ranganátha nacházející se ve státě Tamil Nádú je největším chrámovým komplexem v Indii. Je na velkém ostrově uprostřed řeky Kávéri. Hlavní chrámová budova je obklopena sedmi ochrannými zdmi.

Chrám Ranganátha je největším chrámovým komplexem v Indii

potámská civilizace asi 6 až 7 tisíc let stará, ale přitom existuje seznam babylonských králů sahající až 432 tisíc let do minulosti. Podobně i tradiční historie Egypta a Číny jde mnohem dál do minulosti, než nám moderní západní historie říká, kalendáře mayaské civilizace dokonce pokrývají obrovské rozpětí desítek miliónů let.

Historie chrámu Ranganátha je možná mnohem starší než oněch 5 tisíc let. Hlavní Božstvo uctívané v tomto chrámu je ležící forma Višnu. Podle historické tradice bylo toto Božstvo původně uctíváno na planetě poloboha Brahmy, která se nazývá Brahmalóka. Na naši Zemi bylo převezeno za vlády krále Ikšváku, který panoval z města Ajódhji před desítkami miliónů let. Bylo to v době zjevení avatára Rámy a za pomoci létajícího stroje vimány mělo být převezeno na ostrovní království Lanká, které je na jih od Indie. V průběhu cesty přistáli v jižní Indii, avšak podmínka té cesty byla, že pokud se Božstvo někde cestou dotkne země, tak už tam zůstane a dál se nepohne. A tak Božstvo zůstalo tam, kde vimána přistála, a místní král postavil pro Jeho umístění chrám.

Kdy byl tedy chrám postaven? K vybudování chrámu došlo v době zjevení Pána Rámy, na začátku Trétá jogy. V našem cyklu začala Trétá juga asi před 2 155 000 lety a skončila asi před 840 000 lety. Podle toho by to znamenalo, že chrám je starý asi tak 2

milióny let. Jsou však autority, které tvrdí, že Pán Ráma se zjevil v Trétá juze předchozího cyklu. Jestli to je pravda, chrám by mohl být postaven dokonce až před 20 milióny let. Původní chrám byl podle historických pramenů časem pokryt džunglí a pískem. Mnohem později, asi před 5 000 lety, místní král Božstvo znovu objevil a začal se stavbou současného chrámového komplexu. Přesně nad místem, kde Božstvo spočívá, je zlatem pokrytá kopule. Takové střeše se v sanskritu říká vimána, možná právě ve spojení s létajícím strojem vimána, kterého bylo použito k přemístění Božstva s takovou meziplanetární historií na jeho současné místo. A třetí ochrannou zeď, kolem hlavní chrámové budovy, postavil Tondaradippadi, který se narodil v roce 2 813 př.n.l.

Nejméně pět tisíc

Mým cílem tedy bude prokázat, že chrám Ranganátha je nejméně pět tisíc let starý a jeho třetí ochranná zeď je jenom o něco mladší. Za tím účelem jsem v únoru toho roku navštívil chrámový komplex Ranganátha se svým indickým přítelem archeologem. Byl s námi ještě jeden evropský student archeologie, který se také zajímal o historii chrámu Ranganátha. Chtěli jsme najít místo podél třetí zdi, které by bylo vhodné k archeologickým vykopávkám. Měli jsme obavu, že ve vnitřní části tohoto posvátného komplexu bude všechno zastavěné nebo tudy budou procházet tisíce

poutníků, kteří ročně chrám navštíví. Vstoupili jsme bránou v sedmé, vnější zdi a postupně jsme procházeli branami šesté, páté a čtvrté zdi. Když jsme se blížili ke třetí, všimli jsme si, že některá místa byla stranou od provozu a ani nebyla pokryta kameným dlážděním. Obzvlášť na západní straně zdi, kde byly zahrady, kam návštěvníci nemohli. Jestli by bylo možné někde udělat průzkum, tak na tomto místě. Takto rozhodnutí jsme šli do chrámové kanceláře, abychom získali potřebná povolení od chrámových autorit, které komplex spravují. Můj indický přítel archeolog se postaral o žádost o povolení od indické vlády.

Doufal jsem v jeho udělení, protože podle oficiálního archeologického knižního průvodce po chrámu Ranganátha, který vydala sama chrámová nadace, by se měly provést další vykopávky k prokázání skutečného stáří chrámu. Jestli půjde všechno dobře, v prosinci jsme měli v plánu začít s vlastními vykopávkami. Cílem by bylo zjistit, jestli je chrám postaven na starších základech. Mohly by být také odhaleny nějaké védské artefakty ve vrstvách starších než 5 tisíc let. Je taky možné, že části samotné stavby jsou mnohem starší. Kdyby byly identifikovány, mohly by být přesněji datovány. Například spojovací malta může obsahovat organické části, které by bylo možné datovat radio-karbonovou metodou. Mně osobně tradiční literatura poskytuje dostatek důkazů starobylé historie chrámu Ranganátha, ale těm, kdo jí nedůvěřují tak zcela úplně, by mohly nové archeologické důkazy pomoci k lepšímu porozumění skutečnému stáří tohoto chrámu.

Michael A. Cremo je spolu s Richardem Thompsonem autorem undergroundové klasiky Zakázaná archeologie: Skrytá historie lidstva 📖

TrutnOFF BrnoON podruhé

20. – 22. srpna se zase odehrál multizánrový hudební festival, proslulý svou pospolitostí a ideovým přesahem. Už od roku 1999 probíhá pod úsměvem Pána Džagannátha a s přítomností Jeho oddaných. Oproti trutnovským dimenzím, kdy na kirtan tančily desítky až stovky lidí, bylo vše pětínové (včetně celkové účasti), ale kvalita zůstává. Díky drahému Ačjutovi Gótrovi prabhuovi a Šrímánu Džanamédžajovi jsme letos postavili vlastní KrišnaStan (skloňuj podle vzoru Pákistán), kde se událo aspoň NĚCO – silné chvíle s inspirovanými hosty, známými i neznámými. Díky všem zúčastněným!

Súrja Nárájan dás: Bylo to skvělé, více lidí nežli vloni a více kázání a rozdaného prasádam. Co víc bychom chtěli? Už se těším na příští rok.

Čuñas, moderátor undergroundové scény: Jsem rád, že tu ty Krišnáky máme. Lidé, kteří upřednostňují ducha před hmotou, jsou solí země. Ale když hoduji v Góvindě, mám pocit, že jejich chuť je zároveň sladká.

Padmanábha dás: Jeden příklad za všechny. Přišel jeden pán takhle

v sobotu večer a povídá: „Ještě že jste tady, ty sr...y tam se nedají jíst.“ Takže je vidět, že oddaní se různými způsoby infiltrují do povědomí osob a jsou oceňováni za to, že – ať ve velkém, nebo v malém měřítku – stále vyvíjí aktivitu kázat lidem.

Rádhiká Ramana dás: Milostí Guru-Gaurágy, dědy Punji Pálaky prabhua a nového zvukaře Boba jsem se letos mohl zúčastnit akce Open Air Music Festival TrutnOFF - BrnoON 2021, sednout do KrišnaStanu a zpívat z plných plic Haré Krišna s Nrisinhou Čaitanjou prabhuem, bylo to velice blažené! Šéfa Horňácké muziky jsme měli ve stanu často, hrál na malý buben a jeho rodina byla u nás skoro furt. V kuchyni se sešla super parta, Gauránga se překonával v mytí hrnců, to bylo něco!

A místo metalového Boronu, který budil spáče v neděli ráno, což byla dlouholetá tradice na tomto festivalu, tuto úlohu dostali Krišnáci!

Olsson z Brna: Bylo super, že tam byl Džagannáth, oddaní a prasádam, ti lidé si to zasloužili.

Bob: Jezdím s oddanými na festivaly už léta, a zvlášť na Trutnov Open-airu je vidět, jak jsou prasádam a Krišna stage pevně spjaté s touto událostí. Návštěvníci je už očekávají a těší se na ně. I jinde se víc a víc projevuje tato dlouholetá snaha všech oddaných v české játře a z toho mám velkou radost. Sláva všem oddaným!

Doris: Nejkouzelnější moment celého festivalu pro mě byl na narozeniny Pána Balaráma, když Džajgurudév prabhu vedl na hlavní scéně kirtan pro Jeho potěšení a Pán Baladéva, do té doby z našeho úhlu pohledu schovaný i se svými sourozenci vedle stánku pro výdej prasádam za plachtou s mahá mantrou (a do té doby v úplném bezvětrí), při každém zvolání Jeho jména vykrouknul zpoza plachty, aby se podíval, kdo že Ho to volá...

Zazněl i hit Blue Boy věnovaný milovanému modrému chlapci

Nitja Lílá déví dásí: S našou kapelou BlueBoy sa zúčastňujeme rôznych akcií.. Festival BrnoON je však kategóriou samou o sebe... Na hlavnej scéne hráme okrem nášho srdcového songu Hey blue boy a ďalších kúskov našej tvorby, aj niekoľko bhadžanov a ako obyčajne na záver to najdôležitejšie - mahá mantru. Ľudia reagujú s úsmevom a my dostávame nadšený potlesk. Po vystúpení sa

zastavujeme na prasádam v príjemnom stánku u Padmanábhya Prabhua. Jedlo je úžasné, plné chuti, farieb a Krišnovej milosti. Niet divu, že si obsluhujúci nemajú čas ani sadnúť. Po malom odpočinku sa presúvame do nášho KrišnaStanu.

Zpívat v Krišnově stanu z plných plic Haré Krišna bylo velice blažené

Festival už přes dvacet let probíhá pod úsměvem Pána Džagannátha, s oddanými, kirtanem a prasádam

Festival je už v plnom prúde a vzduchom sa nesú zvuky elektrických gitár a dunenie bicích. Túto scénu však postupne nahrádzajú hypnotické údery mridánga, kartálov a prílivy sladkého svätého mena. Na okraji stanu Madhusúdan prabhua diskutuje s pani s Bhagavad gítou v náručí. Niekoľko okoloidúcich sa zastavuje a nachádza svoje miesto na dekách v stane. Len pár metrov opodial sedí mladý pár doprevádzajúci kirtan na djembe. Usmievam sa a ďakujem Krišnovi, že aj v tak vášnivej atmosfére nám milostivo dáva domov, kde sa môžeme plne sústrediť na sväté meno a najmä - dávať ho druhým. 🙏

Pořád máme naději!

„Jsem hříšnější než Džagái a Mádhái a na ještě nižší úrovni než červi ve výkalech. Každý, kdo uslyší mé jméno, přijde o výsledky svých zbožných činů a každý, kdo mé jméno vysloví, se stane hříšníkem. Kdo jiný v tomto světě než Nitjánanda by mohl prokázat milost tak odpornému člověku, jako jsem já? Protože je omámený extatickou láskou a je inkarnací milosti, nedělá rozdíly mezi dobrým a zlým. Osvobodí každého, kdo před Ním padne, a proto osvobodil i tak hříšného a pokleslého člověka, jako jsem já.“

Ádi Lílá, 1.5.205-209

Nejnovější a nejkrásnější Bhagavad gítá

Před nedávnem mi zavolal Trilókátmá prabhu se skvělou novinkou! Z celnice právě uvolnili náklad nových kapesních Bhagavad gít, které přišly z indické tiskárny. Touha po nových kapesních Bhagavad gítách nastartovala jazykovou korekci posledního překladu, která byla velmi citlivě provedena. Za to patří velké díky všem, kteří se na novém překladu podíleli. Na překladu se pracovalo dlouho a byl použitý i do nové Bhagavad gity, která vyšla na podzim loňského roku.

Malá kapesní Bhagavad gítá byla mým snem. Nechtěl jsem se tahat s velkou a těžkou knihou. Chtěl jsem si v ní číst, kdykoliv bych měl čas. Měl jsem malou verzi v angličtině a dokonce se postupem času ke mně dostala i prapůvodní malá Bhagavad gítá vydaná ještě před revolucí. Ta je moc hezká. Oslovil jsem Trilókátmu prabhua a poskytl mu finanční příspěvek, díky kterému bylo možné zkorigovat překlad a vydat novou vysněnou cestovní Bhagavad gítu. Trilókátmá prabhu měl svou vizi o vzhledu a postaral se o překrásný design.

Výsledek můžete mít všichni doma. Je nádherná, luxusní. Řekl bych až sběratelská, a pro fajnšmekry. Bude v knihovně krásně vypadat. Ještě lépe bude přitahovat pozornost v rukou, až ji budete číst.

Je to opravdový klenot. Jak z pohledu obsahu, to vám nemusím říkat, ale i z pohledu zpracování.

Je to ideální dárek. Nevypadá to jen jako kniha, ale je to KNIHA. Na první pohled to uvidí každý a nebude o tom vůbec pochybovat.

Ale zpátky k mému pondělnímu telefonátu s Trilókátmou prabhuem. Ptal se mě: „Tak kolik jich chceš, prabhu?“

V hlavě mi běží... jen jednu. Vždyť jsem chtěl mít jen jednu, pro sebe. Ale cítil jsem, že by ho má odpověď šokovala, tak jsem řekl, že jednu krabici.

„Jenom jednu krabici?“ šokovaně odpověděl Trilókátmá prabhu. Hmmm. Ani jednou krabici jsem ho šoku neušetril.

Jedna zajímavost o ceně Bhagavad gity na trhu použitých knih. Než vyšla nová Bhagavad gítá, tak se prodávala modrá Bhagavad gítá za 400 Kč! Kdo ji získal od oddaných na ulici, ten ji pak nabídl za 400 Kč a za tuto cenu ji obratem prodal!

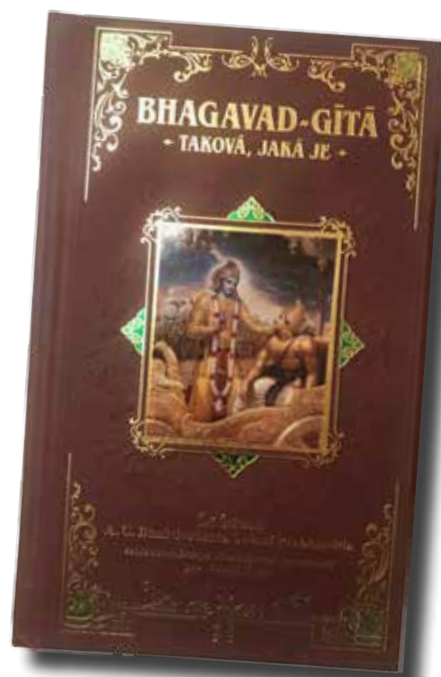
Chápete to? Knihy nešlo jinak sehnat a já sám jsem vykupoval tyto knihy a boxoval se s ostatními o to, abych je měl skladem pro lidi, kteří si je u mě na e-shopu chtěli koupit.

Nová malá kapesní Bhagavad gítá bude v knihkupectvích za cca 450-490 Kč. Já bych preferoval 590 Kč. Je to krásná kniha a lidi za ni rádi dají víc.

Nakonec informace k audioknize Krišna, první díl. Právě upravujeme vzhled bookletu (obalu, kam se zastrčí 2 CD, na kterých budou jednotlivé kapitoly v MP3 formátu).

Děkuji vám všem za příspěvky. Je to jednoznačně projekt vás všech, kteří jste přispěli. Bez vaší pomoci bychom první audioknihu neměli.

Druhou audioknihou bude životopis Šríly Prabhupády. Je to velmi inspirativní čtení a jeho příběh zaujme mnoho lidí. Ti přijdou do středisek a pak bude vše záviset na každém z nás, jak se u nás budou cítit a zda je budeme inspirovat vlastním příkladem k následování vědomí Krišny. 🙏

PADAJÁTRA

Haré Krišna, co mě šokovalo a stále šokuje, byla ta ohromná účast na Padajátře. Sešlo se nás z různých koutů světa a hlavně z Čech opravdu hodně, a v pestré sestavě.

V běžný den nás bylo okolo 50 oddaných a na lepší dny, kdy s námi byl Mahávišnu Svámí, Kadamba Kánana Svámí nebo Bhaktivaibhava Svámí, se nás sešlo až 130. Tolik oddaných připravených sloužit z celého srdce a s celým tělem 24/7, s úsměvem přijímat někdy vskutku prosté ubytování, jednoduché prasádam a náročnou službu, zapojit se dohromady pro hladký průběh celé Padajátry, och,

to byl přímo opojný zážitek! Proplétat se od rána do večera davy nadšených oddaných, kteří přijeli, aby obejmuly odříkání pro věc kázání mise Pána Čaitanji a Nitjánandy, to nás všechny opájelo šťastným pocitem sounáležitosti a milosti. V nelehkých dobách, kdy naše chrámy, farmy a restaurace bojují s nedostatkem oddaných, jsme na Padajátře měli opačný problém. Je nás moc, je nás moc! Je se však čemu divit? Není!! Nektar kázání a přímočarého rozšiřování poselství Šríly Prabhupády je nepřekonatelný a neodolatelný. Díky za něj, Šrílo Prabhupádo!

Myslím, že jsme se letos na Padajátře podívali všichni trochu dál,

dál za všední zkušenosti, dál za „obyčejný život“ „obyčejného oddaného“ v „obyčejných Čechách“. Podívali jsme se, jak vypadá spolupráce oddaných, kteří mají jeden cíl. Podívali jsme se, jak Krišnova ruka byla přesně tam, aby se plnil Jeho absolutní plán. Podívali jsme se za obzor a uviděli rozdíl mezi tím: znát cestu a jít po cestě. A my jsme šli a šli jsme hodně a hodně. Od vesnice k vesnici a od města k městu jako jeden různorodý celek. Zpívali jsme před vozem, za vozem i vedle vozu celých 110 km, zpívali a zpívali pro konečné dobro všech lidí, zvířat, stromů, klasů obilí, hmyzu, potoků a řek, a přitom rozdali 2 265 knih.

Na 14 dní jsme se stali putujícím nástrojem v rukou Šríly Prabhupády a Pána Čaitanji v misi znovu ustanovit náboženské zásady pro tento věk. Vklouzli jsme naplno do plánů samotného Krišny, jak je vysvětluje v Bhagavad gítě, a viděli jsme, jak je Krišna milostivý k podmíněným duším a jak je milostivý k nám, že jsme se mohli této Jeho mise účastnit. Společné zpívání svatého jména, rozdávání prasádam, rozdávání knih a představování filozofie vědomí Krišny, to byla nezapomenutelná podstata Padajátry.

BANÁNY

Kromě výborného prasádam od Martina, vedoucího restaurace Védanta ve Svitavách, který je nejenom fantastický kuchař, ale i nejlepší zmrzlinář, se při našem kulturním programu každý večer rozdávaly sladké žluté banány, které si mohl každý chytit, když letěly přímo z vozu. Atrakce populárně nazývaná létající banány. Zdánlivě jednoduchý počin, i trochu přehlédnutelný, ale z pohledu písem se jedná o velmi sofistikovaný aspekt uctívání Božstev. Rozdávání maháprasádam přímo z oltáře dychtícímu davu je dávný způsob uctívání Božstev v naší tradici. To pozvedává tento jednoduchý čin do sfér zábav Nejvyšší Osobnosti Božství a Jeho oddaných, jak je to popsáno v Bhágavatamu a v Čaitanja čarítámritě. Nemaľou měrou jsme si tak koupili lístky pro nás i pro ostatní šťastlivce do duchovního světa.

STOLEČEK S KNIHAMÍ

Srdcem Padajátry jsou rozdávány knihy, krví je zpívání svatých jmen, výživou je rozdávání prasádam a mozkem jsou pokyny Šríly Prabhupady. Letos jsme byli přímo obklopeni oddanými, kteří chtěli rozdávat knihy, kde to jenom šlo, a taky tam, kde to nešlo. Oddaní nám tak neustále připomínají, co je základem kázání, a taky proč jsme tam, kde jsme. Někdy se dokonce stály na knihy fronty, zvlášť když o nich mluvil Mahávišnu Svámí na večerním kulturním programu.

EXTÁZE

Večerní kulturní program – třešnička na dortu. Radost těch, kteří se setkali s Padajátrou a kterým to podmínění trochu dovolilo, aby dali najevo, jak jsou tím fascinováni, to byla ta odměna pro všechny a za všechno. Nejhlasitější zázrak.

STOPA

Je důležité zanechat v návštěvnicích výraznou stopu, aby na Padajátru nezapomněli. To se vyřešilo přímo geniálně součinností oddaných, a dokonce i obrázky oddaných přímo z tužky Munipriji prabhua, pilíře Padajátry.

NARI

Také bylo jasné, že letos dochází již několikátým rokem ke generační výměně. Mladí oddaní, kteří byli ještě nedávno na Padajátrě v plenách, se dneska ujímají důležitých rolí, a to jak v managementu, tak i při uměleckých vystoupeních a dalších sférách. Starší už na to buď nemají, nebo jsou příliš v máji, aby si našli čas.

VIŠNU

Návštěva Harinámruči party společně s Mahávišnuem Mahárádžem byla pro mě hned na začátku špičkou Padajátry. Mahávišnu Mahárádž, neúnavný ve svém zpívání a kázání všem okolo, byl fantastický start celé akce. Přes svůj věk nám jasně ukázal, že jediné plné odevzdání se Krišnovi a hlavně zpívání Jeho svatých jmen je jediná cesta, jediná cesta. Večerní programy s ním byly nezapomenutelný zážitek pro všechny a jsem si jist, že mnoho vesničanů na něj do smrti nezapomene. Snad se poštěstí i příště a stane se to pravidlem, že Padajátru budeme startovat s ním.

KKS

Návštěva Kadamby Kánany Svámího posunula hranice možností Padajátry zase o kousíček dál. Hlavně, co se týče počtu zúčastněných. Na ranní prasadam nás bylo asi 130. Na pochod trochu míň, ale i tak to nijak neztrácelo na davové extatické podmanivé náladě, která nám proučila v hlavách již po ranním programu. Bez ohledu na to, že jsme šli tam a byli tam, tak jsme taky tady a nic není blíže pravdě než to, že ten den byli Hare Krišna prostě všude. Na začátku, uprostřed, na konci i mezi tím. Myslím, že vesničani, kteří viděli náš ohromný průvod, musí brát hnutí Haré Krišna opravdu vážně. A o to přece jde. Díky, Mahárádži, a see you later! 🙏

ODKRÝVÁNÍ KRIŠNOVA PLÁNU NA PADAJÁTŘE 2021

Zatímco byl svět stále ještě v sevření covidového šílenství, proběhla v druhé polovině července 29. Padajátrá. Podle jejích účastníků to byla jedna z nejlepších Padajátr, na kterých kdy byli. Už druhým rokem se nám podařilo trefit se s Padajátrou do termínu, kdy byla většina omezení zrušena nebo zvolněná. Po všech těch lockdownech byli lidé šťastní, že se něco děje, a jelikož nebylo moc jiných akcí, Padajátra byla často hlavní událostí, která se ve vesnici během celého léta odehrála.

Festival začal 18. července v Sušici, městě s 11 000 obyvateli a oblíbené destinaci pro vodáky, kteří sjíždí po proudu řeky Otavy, protékající městem. Během následujících dvou týdnů jsme se zhruba drželi jejího toku a po 110 kilometrech jsme 31. července dorazili do našeho cíle

- Pisku. Byla to naše 12. zastávka a největší město na trase s populací 30 000. Tým organizátorů vedený Nrisinou Čaitanjou dássem a Varadou Krišnou dássem začal zařizovat trasu koncem dubna těsně před uzavřením okresů. Když jsme volali starostům a ředitelům škol, věděli jsme, že možná budeme muset nakonec celý festival zrušit. Zároveň nám bylo jasné, že s blížícími se letními prázdninami by vláda měla opět zvolnit většinu omezení a lidé

pak budou hladovět po povyražení – kdybychom se nechali odradit a nic nezařizovali, ztratili bychom jedinečnou příležitost ke sdílení vědomí Krišny.

Den D

Krišna naše očekávání potvrdil a nakonec přišel den D a my se shromáždili ze všech koutů republiky na dvoutýdenní transcendentální dobrodružství. Nejen že byli lidé žízniví po nějaké akci, ale také oddaní s radostí opustili své domovy, aby se zúčastnili šíření Krišnových svatých jmen – téměř každý den byla účast minimálně 50 oddaných. Tento rok jsme také přivítali čtyři velice vzácné hosty: JS Mahávišnu Svámi přijel se skupinou Harináma Ruči a strávil s námi 3 velkolepé dny. Byla to jeho druhá návštěva České republiky po téměř 30 letech. JS Bhaktivaibhava Svámi – zástupce GBC pro Čechy – nás navštívil hned dvakrát. Poprvé se mu to tak líbilo, že po dvou dnech přijel ještě jednou. Zlatým hřebem Padajátry byl příjezd JS Kadamby Kánany Svámiho, jehož

návštěva byla sice nejkratší (byl s námi během ranního programu a průvodu ze Strakonice do Štěkně), ale zato nejintenzivnější (zúčastnil se rekordní počet oddaných – určitě více jak 100, přijeli i oddaní z německého Simháčalam). Posledním hostem byl Jeho Milost Džaj Gurudév Prabhu, který přijel na naše kulturní vystoupení v Písku.

Mahárádžové

Průvod s harinámem a rozdáváním knih je nejdůležitější částí Padajátry a zabírá největší část dne – někdy až pět hodin. Letošní harinámy byly osvěžující, protože se každý den účastnilo mnoho oddaných a obvykle se střídalo více předzpívajících. Mahárádžové byli velkým lákadlem, protože všichni jsou ostřílení sankirtanoví oddaní, kteří jsou slavní pro své kirtany. Harinámy Mahávišnu Svámího překypovaly jeho hravou výbušnou energií, zatímco Kadamba Kánana Svámí vedl vítězný pochod skrze Strakonice – průvod se táhl a hřměl ulicemi a lidé otevírali okna, aby viděli, co se to děje. Bhaktivai-bhava Svámí také předzpíval, ale více než to si vychutnával, že je s oddanými, a to, jak se zapojují do festivalu a spolupracují.

Nabitý program

Jelikož tento putující festival trvá jen dva týdny, chceme se podělit o co nejvíce vědomí Krišny a zároveň z toho vyždímat co nejvíce nektaru i pro nás. Proto má Padajátra velmi nabitý program. Den začíná se zhuštěným ranním programem v sedm hodin. Odzpíváme bhadžany z mangala aráti a guru púdži, během toho proběhne vítání Božstev, následuje přednáška ze Šrímad Bhágavatamu a po krátké motivační řeči a oznámeních jdeme na snídani. Po přijmutí prasádam uklidíme základnu a pak vyráží průvod s volským povozem a harinámem do dalšího místa. Večer v šest hodin pořádně dvouhodinové kulturní vystoupení ve vesnici nebo městě, kde přespíme do druhého dne.

Harinám je sice nejdůležitějším prvkem Padajátry, ale večerní vystoupení je rozhodně zlatým hřebem dne. Za ty roky se program vystoupení ustálil na jednoduché kombinaci kirtanu, krátké přednášky, rozdávání prasádam, tance Bharat Nátjam a divadla. Výjimečným bodem letošních vystoupení byla upravená verze Tekuté krásy, kterou hráli Dajápara Prabhu s Lókou Sárangou Prabhuem v rolích šaška a krále. Jelikož nebyla mezi oddanými žádná herečka, která by ztvárnila princeznu, herci každý den improvizovali a zvolili princeznu/princeznu přímo z publika. To se samozřejmě líbilo jak hostům, tak oddaným, protože každý den divadlo probíhalo trochu jinak.

Autogramiáda

Naším cílem u večerního vystoupení je postupně hosty vtáhnout do dění, a to vrcholí na konci programu soutěží v tancování a zpívání. Jelikož tento rok s námi byl v prvních dnech Mahávišnu Svámí, dodal soutěží a poslednímu kirtanu další rozměr, který jsme se snažili udržet i poté, co nás opustil. Obvykle jsme během závěrečného kirtanu seděli, ale Mahárádž nás postavil a vedl kirtan ve stoje.

Poslední den jeho pobytu nemohl vést poslední kirtan, protože po jeho proslovu ho obestoupili lidé

plán skrytý do poslední minuty a my musíme udělat maximum pro to, abychom odkryli Jejich vůli - například s trasou, kdy jsme jednoduše postupovali krok za krokem a pozorovali, jestli Krišna zruší omezení a Padajátra se bude moct konat, nebo ne. Také musíme být vždy na pozoru kvůli jakýmkoli náznakům, že Krišna nás chce opravit nebo chce, abychom něco zlepšili.

Mnohokrát nám to dává vědět skrze svého zplnomocněného zástupce, jako třeba Mahávišnu Mahárádže, který nám řekl: „Postavte se!“

Úspěchem Padajátry je milost Šrí Šrí Nitáie, Gaurasundary a Šríly Prabhupády a podle našeho pochopení jediným způsobem, jak tuto milost přitáhnout, je udělat naprosto vše pro to, abychom upřímně spolupracovali v Jejich službě tím, že budeme společně šířit Jejich slávu od města k městu a od vesnice k vesnici. 🙏

z vesnice (později i oddaní), kteří si koupili naše knihy a chtěli, aby jim je Mahárádž podepsal. Během této spontánní autogramiády si Mahárádž všiml, že oddaní na pódiu u kirtanu sedí. „Proč sedí? Měli by si stoupnout a tančovat, běžte jim někdo říct, ať se postaví!“ řekl. Od té doby se u závěrečných kirtanů stálo a tancovalo.

Festival Božstev

Padajátra není náš festival. Spíše je to festival, který pořádají Šrí Šrí Nitái Gaurasundara a Šríla Prabhupáda, a my jsme měli to štěstí, že nám bylo dovoleno se zúčastnit a sehrát nějakou roli. Božstva jedou na projížďku na volském povozu a my máme mnoho příležitostí jim při tom asistovat. Často je Jejich

JAK SE NÁM TO PODAŘILO...

Není to tak dávno, co jsem se zeptala svého manžela - neoddaného, jestli si vzpomíná, jak se nám v naší rodině podařilo, že jsme všichni tři vegetariáni. Je to již mnoho let, co nejíme maso, ale každý nakonec z jiného důvodu...

Manžel vůbec nepřemýšlel a okamžitě odpověděl: „No přece přes ty tvoje oddané!“ Musím říct, že mě jeho odpověď potěšila, ale po pravdě mu říkám: „Ne, to jsem ještě ani netušila, že existuje hnutí Hare Krišna! Byl jsi to ty, když jsi přišel jednoho krásného dne domů a zavelels: „Ode dneška se už u nás doma nebude jíst hovězí maso!“ Zeptala jsem se tenkrát, proč. Uměla jsem ho totiž připravovat docela dobře! A manžel se mi svěřil: „Byli jsme dnes na jatkách, a co jsem tam viděl - to mnou opravdu otřásl! Ubohé, hubené, špinavé, nemocné krávy! Řvaly hrůzou ze smrti, sotva se držely na nohou a z vemen jim kapal hnis... prostě hrůza! To už nikdy jíst nebudeme!“ Jeho slova mě vyděsila, poslechla jsem a už jsem od té doby nikdy hovězí maso nekoupila ani nevařila.

Neuplynulo ani půl roku, opět přišel jednoho dne manžel domů z práce a prohlásil: „Už nekupuj a nevař ani vepřové maso! Byli jsme dnes ve vepřině, jaký tam je strašlivý zápach! A v jakých podmínkách tam žijí vepři, to je hrůza! Lidé, co tam pracují, nemůžou ani pod sprchou smýt ten smrad! A já to teď cítím i v tom upečeném mase...“

„Budu jíst taky bez masa!“

Opět jsem jako správná manželka poslechla a od toho dne jsme nekupovali a nejedli ani hovězí, ani vepřové. Čas běžel a já si postupně uvědomila, že už nám z masa zbyvá „jen“ drůbež a ryby... zvířinu jsme nejedli nikdy. Snažila jsem

se střídat recepty, ale nakonec jsem si řekla, že už nemá pro mě smysl jíst u nás doma maso vůbec, a vzdala jsem se ho úplně. Nezapomenu nikdy na ten den, kdy jsem si poprvé sedla ke společnému stolu bez masa na talíři. Manžel si okamžitě všiml, že nemám úplnou porci, a řekl něco hodně ostrého: „Když se tak dívám, co jíš, úplně mě přešla chuť!“

Beze slova jsem si sbalila svůj první bezmasý talíř a od toho dne jsem už s rodinou u společného stolu nejídala... Asi po týdnu to manžel už nevydržel a dovolil mi, abych se vrátila opět ke stolu... Čas šel dál a jednoho krásného dne manžel pronesl památnou větu: „Už mi to kuře nedávej, vlastně mi nikdy nechutnal! Budu jíst taky bez masa!“

Tak jsme byli už dva vegetariáni u nás doma - zůstávala jen dcera. Když jsem jí dala jednou na talíř porci kuřete a nám, rodičům, opět nikoliv, vykřikla: „Proč mi to dáváš, když vy to nejíte!“ A i dcera přestala jíst maso ze dne na den. Pár let měl manžel ještě problém na Vánoce s kaprem, ale když mě uviděl usedavě plakat při kuchání té nebohé ryby, byl tak otřesen, že ho brzy přešla chuť i na tuto „pochoutku“...

A jak to Šrí Krišna zařídil dál?

Manžel si libuje vždy, když slyší ve zprávách znepokojující informace o kvalitě masa v obchodech, že ho již nejí... Zdraví nade vše! A dcera? Ta je přece velkou kynoložkou a ochránkyní zvířat, takže šla ještě dál a už by si na sebe nevezala ani pravou kožešinu... A já jsem si konečně „vzpomněla“, že už mám půl roku v knihovně knížku od sankirtanového oddaného, a po jejím přečtení mi bylo jasné, že vědomí Krišny je to, co jsem celý dosavadní život hledala a postrádala... Tato kniha mě doslova katapultovala mezi oddané, do hnutí Haré Krišna. Dnes je to už více jak 25 let. Možná kdybych se nestala nejdříve vegetariánkou, kdož ví, jak by to se mnou dopadlo... 🌱

PODRUHÉ

Už to chvíli vypadalo, že to zabalíme o něco dříve. Koneckonců, zvládlo se toho hodně, snad i víc, než jsme čekali. Ale taky to zabralo víc času, než jsme si troufali odhadnout. Krišnovou milostí se však v kritické chvíli sešlo několik držáků, a tak se žádné předčasné vypínání našich technologických hraček nekonalo.

Když jsme ji po sedmé hodině ranní společně dočetli, obrazovku zalila spoušť malých okýnek, přes která jsme na sebe koukali a sledovali spleť okouzlujících emocí. Co okno - to radost, nadšení, úleva po těžkém dni a náročné noci a možná trochu zarmoucení z toho, že jsme na konci. V tu chvíli bylo jasné, co přijde příští rok. Nikdo nebyl proti, nebo to alespoň neřekl. Věděli jsme, že si to zase zopakujeme.

Rok s rokem se sešel a pomalu můžeme zahřívát hlasivky, provést zkoušku mikrofonu, datového připojení, vyleštit kameru, a připravit si termosku s čajem, může se hodit. Pojedeme jako draci, ale zároveň ne tak rychle, abychom posluchače připravili o transcendentální zážitek. A co vy? Přidáte se?

Pojďte se zapojit do druhého ročníku čtecího maratону Bhagavad gíty takové, jaká je. Začneme v sobotu brzy ráno a nepřestaneme, dokud ji nepřečteme celou (pravděpodobně v neděli ráno). Po celou dobu se k nám můžete kdykoliv připojit prostřednictvím odkazu na aplikaci ZOOM a poslouchat nádherné verše a jejich významy od Šríly Prabhupády. Můžete tomu vyhradit čas, který vám vyhovuje, půlhodina, hodina, ráno, večer či noc. Nemusíte – ale pokud chcete, samozřejmě můžete – tomu obětovat celý den. Je to jen na vás.

Chcete se zapojit do čtení? Máte chuť pomoci nám s organizací během čtení? Neváhejte a určité nám co nejdříve napište, nebo zavolejte.

Pojďme do toho společně! Podruhé. 🙏

kde: u vás doma
kdy: sobota 11. prosince 2021
kontakt: Varada Krišna dás
vojtech.hurik@gmail.com

Knížky Šríly Prabhupády

Když se člověk dusí urážkou a svět se mu zdá nespravedlivý, když věci začínají drhnout, docházejí mu síly a nepřátelé se škodolibě radují, tehdy se mu zdá, že se život zastavil a není z toho cesty ven.

Není žádná smrt (duše je nesmrtelná), a není ani život.

Ztracený a zmatený.

Co dělat?

Osvědčený způsob, aby život začal nabírat opačný směr: zapneš si jakoukoli konverzaci Šríly Prabhupády a probudí se chuť do života.

Člověk začne dýchat a okolnosti na něj přestanou cenit zuby jako zvíře a začnou se k němu lisat jako pes.

Rúpánuga dás 🙏

POMAZÁNKA Z CHIA SEMÍNEK À LA KAVIÁR

- 3 pl chia semínek
 - 2 pl sójové omáčky
 - 1 pl lněného semínka
 - 2 pl vloček nori (nebo rozmixovaných sušených řas nori)
 - 5 pl vody
 - 1 čl černé soli
- (pl = polévková lžíce, čl = čajová lžička)

Všechny ingredience smícháme v menší misticke a necháme odstát v lednici cca 30 minut.
S láskou obětujeme Krišnovi a podáváme namazané na chleba nebo jako dresink k salátu či nakrájené zelenině.

Recept poskytla
bhaktin Páliní Klimkina

